

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

Κάθε πρόσωπο του δράματος είναι το τραγικό δείγμα της μικρής μας και πρόσκαιρης ύπαρξης. Αυτής που πάντοτε και μοιραία κατέχεται, πισθάγκωνα δεμένη, για να ορέγεται κάποιο φθαρτό και πρόσκαιρο Είδωλο – μεταμορφωμένο σε μάταιο και απατηλό Σύμβολο του ΕΝΟΣ, του Αιώνιου, του Μεγάλου και του Αληθινού, μέσα στην δίνη του Πρόσκαιρου, του Μικρού και του Ψεύτικου κόσμου μιας φευγαλέας Πολλαπλότητας όπου «τα πάντα ρει».

Είδωλα Αυταπάτης που θρέφονται σε Ωκεανό σύγχυσης και αγώνα και αγωνίας με μόνο έμμονο σκοπό την ολοκλήρωση του Μεγάλου Πόθου για την «Έφεση προς το Εν» που αναβλύζει ακάθεκτος και συνεχής από τα τρίςβαθα του Είναι. Σύμβολα που θεριεύουν, φουσκώνουν και μας φαίνονται σαν ένα ολάκαιρο, υπέροχο, Σύμπαν για το οποίο παλαίουμε απεγνωσμένα ή χανόμαστε με αγωνία, στον αναγκαστικό μας πόθο να ενωθούμε και αφομοιωθούμε και ολοκληρωθούμε μαζί του, σε ένα θεωτικό και ηδονικό αγκάλιασμα.

Παρηγοριά μας στο τέτοιο της ύπαρξης Όνειρο, που αρμενίζει πάνω στο Τίποτα, είναι η υπέροχη Ηδονή

ότι ατενίζουμε ο καθένας αυτό το απατηλό Σύμβολο και, χαμένοι και εξαντλημένοι στον αγώνα μας, ακόμη επιμένουμε και προσβλέπουμε σε αυτό και μας φαίνεται, και το πιστεύουμε και το νιώθουμε στην ηδονική αυταπάτη μας, πώς είναι Όμορφο και είναι Υπέροχο και είναι Αλήθεια. Έτσι βιώνουμε την αυταπάτη του υπερβατικού παραλογισμού, που μας έδειξε ο Πλωτίνος: «έφεσις προς το ΕΝ, θεώ ομοιωθήναι».

Στο θεατρικό αυτό έργο θα βρείτε και δείτε τον μύθο της Αντιγόνης στην διαχρονική του διάρκεια.

«Έφεσις προς το ΕΝ, θεώ ομοιωθήναι»
Πλωτίνος

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

(Μετάφραση από τα αγγλικά Ν.Καλογεροπούλου)

(Θεατρικό έργο σε τρεις πράξεις)

Η Σκηνή: Το παλάτι του Κρέοντα

Η Εποχή: Οποιαδήποτε

Dramatis personae

ΚΡΕΩΝ, Βασιλιάς της Θήβας
ΑΙΜΩΝ Γιός του Κρέοντα
ΑΝΤΙΓΟΝΗ Θετή θυγατέρα του Κρέοντα

ΙΣΜΗΝΗ Αδελφή της Αντιγόνης
ΗΛΙΑΣ 1^{ος} Φρουρός του Κρέοντα
ΑΝΤΡΕΑΣ 2^{ος} Φρουρός του Κρέοντα
ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ Αρχηγός Φρουράς του Κρέοντα
ΕΝΑΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΑΞΙΩΜΑΤΟΥΧΟΙ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ
ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

(Μουσική εισαγωγή : Prelude Lohengrin, Wagner)

ΠΡΑΞΗ 1^η

(Η Σκηνή δείχνει την εξωτερική είσοδο της κατοικίας του Κρέοντα. Φαρδιά πόρτα στο μέσον και γύρω κήπος με λεμονιές. Από μία πόρτα σε κάθε πλευρά. Το ντεκόρ ουδέτερο, χωρίς ένδειξη τόπου ή χρόνου. Δύο φρουροί στέκονται μπροστά στην μεσαία πόρτα. Ντυμένοι απλά αλλά μοντέρνα. Ο ένας από τους φρουρούς, ο Ηλίας, ακουμπά στον τοίχο κοντά στην πόρτα, με σταυρωμένα χέρια κοιτάζει προς τα κάτω, παθητικά. Ο άλλος φρουρός, ο Αντρέας, στέκεται μπροστά στην πόρτα, βλέποντας προς τον κήπο)

Αρχική σιωπή τους, ενώ η μουσική παίζει ακόμη

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΝΤΡΕΑΣ: (παίρνει βαθιά αναπνοή, μετά με σιγανή φωνή)

Όλα ανθισμένα. Είναι όμορφες αυτές οι λεμονιές... Όλα αυτά τα λουλούδια γύρω μας γεννοβολούν ζωή, γεννοβολούν ένα σκοπό που δουλεύει σιγά, δυνατά, αδυσώπητα να εκπληρώσει τον πόθο του... Σκέφτηκες ποτέ Ηλία, τι διαπεραστική δύναμη φωλιάζει πίσω από αυτή την ομορφιά και φρεσκάδα;... Νοιώθω τώρα, τώρα που τα κανόνια έπαψαν να βρυχώνται, ότι κάτι το μέγα θεριεύει... σιγά, δυνατά, αδυσώπητα. (Με χαρούμενο τόνο) Γρήγορα Ηλία, θα μαζέψουμε τους καρπούς, όταν ο σκοπός της μοίρας μας θα έχει ωριμάσει.... Νικήσαμε

σ'αυτόν τον πόλεμο ...νοιώθω την μέρα μας να γεννοβολά κάτι το πολύ μεγάλο...

ΗΛΙΑΣ: Εγώ δεν νοιώθω τίποτα, Αντρέα. Τίποτ' άλλο από φόβο... Η μοίρα δουλεύει διαρκώς, βράζει, βράζει, βράζει συνέχεια – και μετά τι μένει;; Για τι βράζει χωρίς τελειωμό; Και είμαστε χωμένοι μέσα ως τον λαϊμό. Περιμένουμε, ελπίζουμε... και για πέρ'απ' αυτό, δεν ξέρουμε τίποτα. Φουσκάλες, ηλίθιες νερωμένες φουσκάλες είμαστε μέσα σε όλον αυτόν τον αδιάκοπο βρασμό... που αδιάκοπα πετάμε και σκάζουμε, πετάμε και σκάζουμε... Πάντα ελπίζουμε και πάντα κάτι περιμένουμε νάρθει. Θυμάσαι τις μέρες μας στην αντίσταση;; Φοβόμαστε να μας πιάσουν, να μας βασανίσουν, να μας φυλακίσουν, να μας σκοτώσουν... ... όμως όσο προχωρούσαμε, και οι λίγοι απο μάς γίναν πολλοί, νοιώθαμε όλοι ότι το μέγα θα έρθει, ότι την τυραννία θα συντρίψει η ορμή μας... και τότε ξέσπασε η επανάσταση..και όλοι εμείς, εσύ κ'εγώ, ... που φοβόμαστε να μας πιάσουν και να μας σκοτώσουν, πιάσαμε τους άλλους, τους φυλακίσαμε, τους σκοτώσαμε... Πόλεμος... κανόνια... και αίμα, πολύ αίμα, πολύ ανθρώπινο αίμα... Σάματι ξέραμε τι κάναμε;; Βράζαμε και ελπίζαμε... Σιχαίνομαι Αντρέα. Τώρα φοβάμαι το αύριο... Φοβάμαι τι γεννοβολάει για μας η μέρα αυτή.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (Θριαμβευτικά)

Λευτεριά, Ηλία. Λευτεριά από φόβο, λευτεριά από στέρηση. Η τυραννία τέλος, νικήσαμε σ'αυτόν τον πόλεμο... Να σου πω κάτι, Ηλία. ...Τόνοιωσα σήμερα κοιτώντας αυτά τα δέντρα... Η μοίρα θεριεύει μέσα τους και τα διατάζει να φτάσουν στον σκοπό τους. Αν κόψουμε αυτό το λουλούδι, δολοφονούμε την λευτεριά του. Τώρα που τέλειωσε η τυραννία κανείς δεν μπορεί

πια εμάς να μας κόψει... Θάμαστε λεύτεροι να ακολουθήσουμε το δρόμο της μοίρας μας Ηλία... Γι'αυτό σου λέω πως τούτη 'δώ η πρώτη μέρα ειρήνης με κάνει να νοιώθω ότι γεννοβολά κάτι το μέγα...

ΗΛΙΑΣ: Φούσκες και όλο φούσκες, Αντρέα. Φούσκες με συνείδηση να γίνουν το Μέγα.... (βαδίζει σιγά προς την πόρτα, κοιτάει τον κήπο, φτύνει και μετά, σαν σε όνειρο, γυρίζει στην θέση του και συνεχίζει να μιλά). Όταν μπήκα στο Πανεπιστήμιο, με αποβάλανε μια βδομάδα γιατί έφτυσα στο πάτωμα... Ελπίζω, στις μέρες που έρχονται ότι θάμαι λεύτερος να φτύνω, Αντρέα... (ονειροπαρμένα) Νομίζω πως ο σκοπός ο δικός μου είναι να φτύνω.... Κάθε φούσκα, όταν πεθαίνει, φτύνει...(κάνει μια κίνηση με τα δάκτυλα) Παφ...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ναι, τα ξέρω αυτά... Ήταν τότε που αποφάσισες να εγγραφείς στην Σχολή... Ποιά Σχολή;; (γελώντας) της Φιλοσοφίας... στον αιώνα της Επιστήμης! Τι περιμένεις από αυτό;; Τώρα δεν ζητάμε άλλο από πρόοδο, οργάνωση, να φτιάξουμε μια καλύτερη ζωή. Εδώ... στα πράγματα, όχι στο υπερπέραν με τις ιδέες... Κοίτα τι πρόκειται να γίνει με την επανάσταση τη δική μας. Μια στρατιά από φοιτητές, επιστήμονες, μεγάλους διανοητές που ξεσηκώθηκαν ενάντια στην σκουριά της τυραννίας. Πολεμήσαμε άγρια, ναι, αλλά νικήσαμε και τώρα πρέπει να στηθούμε στην δουλειά... στη δημιουργία Αυτή η φιλοσοφία σου άνθισε όταν όλη η εργασία γινόταν από δούλους, χειρώνακτες.... Τότε κάποιοι τεμπέληδες είχαν όλο το χρόνο να σκέπτονται, με αβέβαιες, μάταιες, αναπόδεικτες, σκέψεις. Αλλά ο καρπός της επανάστασης που κάναμε είναι ότι τώρα πρέπει να δουλέψουμε και να κάνουμε τη ζωή μας καλύτερη.... Να δουλέψουμε με μυαλό, ναι, αλλά και με χέρια για ένα

σκοπό που είναι πρακτικός και χρήσιμος... που όλοι μπορούν να δουν, και να πιάσουν και να δοκιμάσουν στην φύση και να τον χαίρονται... Περίμενε, και θα δεις... (Ο ΗΛΙΑΣ κάθεται χάμω, μπροστά στην πόρτα.. απέναντι στον κήπο)
Τώρα δηλαδή τι κάνεις;; Μας έχουν εδώ να βλέπουμε και να φυλάμε..και σύ ξαπλώνεσαι;;

ΗΛΙΑΣ: Να φυλάμε τι;; όλοι σήμερα είναι νεκροί... Τα τελευταία πέντε κορμιά κρέμονται 'κεί στον Αμμώδη Λόφο που λένε, και τα λιάζει ο ήλιος. Η Συνθήκη υπογράφηκε. (σηκώνει τα μάτια, σπινθηροβόλα). Και θα σου πω και κάτι άλλο... 'Όταν ο πόλεμος τελειώνει, ο κίνδυνος δεν έρχεται πιά απ' έξω. Ο κίνδυνος είναι μέσα μας... τώρα που ο αγώνας τελείωσε, πρέπει να φυλαγόμαστε από τους εαυτούς μας.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μυστικιστικά σύννεφα το Βασίλειό σου, Ηλία. Εγώ είμαι πρακτικός. Περίμενε και θα δεις την Νέα Τάξη. Θέλουμε Δικαιοσύνη και Λευτεριά. Τι άλλο να θέλουμε;; Θα δεις την μεγαλύτερη μεταρρύθμιση της κοινωνίας που γνώρισε ποτέ ο κόσμος... Ο Αρχηγός μας είναι Μεγάλος. Δεν διάβασες το Μανιφέστο της Επανάστασης;; Το έχω εδώ (ψάχνει στην τσέπη του- βγάζει ένα χαρτί) και το διαβάζω και ξαναδιαβάζω.. Είναι τούτο που μούδωσε τη δύναμη να πολεμώ και ν'αγωνίζομαι ενάντια στα σκυλιά του ψέματος και της προδοσίας...

ΗΛΙΑΣ: (κουνά το κεφάλι, σηκώνει τα δυό του χέρια και απαγγέλει) «πάσσαλος πασσάλω εκκρούεται» (γελά)...χτύπα το παλούκι με άλλο, το ίδιο, παλούκι...

ΑΝΤΡΕΑΣ: (διαβάζει από το χαρτί) «Θα κάνουμε το καθήκον μας προς την κοινωνία με πίστη στον Θεό και

στο κοινό καλό. Διότι ο Θεός είναι το Όλον και δεν είναι ένας κάτι σαν άτομο και άνθρωπος αλλά είναι η κοινωνία των ανθρώπων που είναι η προσωποποίηση του Θεού πάνω σε αυτή τη Γή... Θα μεταρρυθμίσουμε την Κοινωνία και θα την κάνουμε ευτυχισμένη με θρησκεία Επιστήμης και Αλήθειας αντί για θρησκεία Μύθου και Άγνοιας...»

ΗΛΙΑΣ: Και αν, καλέ μου φίλε, ρωτήσεις ποιος είναι «εμείς» θα σου απαντήσουν «το Κράτος». Απατηλή λέξη αυτό το «Εμείς» και τόσο τεράστιο που να μπορεί να κρύψει στον όγκο του την μεγάλη απάτη φτιαγμένη να εξαπατά το κάθε ατομικό μας Εγώ. Ο Μέγας Ιεροεξεταστής απέθανε – Ζήτω ο Μέγας Ιεροεξεταστής...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ο ΑΙΜΩΝ, ο ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ και δύο ΑΞΙΩΜΑΤΚΟΙ είχαν φανεί στην μπροστινή πόρτα και άκουγαν γελώντας τον ΑΝΤΡΕΑ να διαβάζει το Μανιφέστο και τον ΗΛΙΑ να απαντά)

ΑΙΜΩΝ: (εισβάλλει μέσα χαρούμενος). Ζήτω ο Μέγας Ιεροεξεταστής (χτυπά τον ΗΛΙΑ στον ώμο). Και Ζήτω ο μεγαλύτερος γκρινιάρης που γνώρισε ποτέ η πόλη της Θήβας. (εισέρχονται ο Αρχηγός της φρουράς και οι στρατιώτες γελώντας) – (προς τον ΑΝΤΡΕΑ). Γιατί γκρινιάζει αυτή τη φορά;;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μακάρι νάξερα. Δεν κατάλαβα λέξη απ' ό,τι έλεγε. Αλλά όταν τον ακούω είναι ένα πράγμα που είμαι σίγουρος, ότι μιλάει...

ΑΙΜΩΝ: Σε δυό μάχες τον είχα δίπλα μου. Στη δύσκολη στιγμή, όταν όλοι μας σηκώναμε τα μανίκια και

πιάναμε τα όπλα, τι νομίζετε ότι αυτός εδώ έκανε; Σκεπτόταν την μεγάλη στιγμή όταν η ζωή και ο θάνατος θα άρχιζαν το χορό τους;; Αισθανόταν ορμή ή και φόβο;; Α, μπα Όχι. Γκρίνιαζε! (όλοι γελούν) ...Αλλά θάπρεπε να τον δεις όταν άρχιζε η μάχη. Νομίζετε ότι ήταν ο πρώτος που ριχνόταν στη μάχη;; Α μπα, Όχι. Τους άφηνε όλους να περνάνε δεξιά και αριστερά ενώ στεκόταν ακίνητος και κοίταγε το κοντάρι του.

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Έλα τώρα, τι είχε πάθει;;

ΑΙΜΩΝ: Να σου πω αλήθεια, αυτό που σκεπτόμουνα είναι ότι θα είχε πάλι να γκρινιάξει για το κοντάρι (όλοι γελούν). Την στιγμή που όλοι ριχνόμαστε στη μάχη, αυτός εδώ εύρισκε τον καιρό να κοιτά το κοντάρι του και να ...σκέπτεται (γέλια).

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Και πώς τα κατάφερε να γίνει γνωστός σαν τον πιο γενναίο στρατιώτη της επανάστασης;

ΠΡΩΤΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ: Μετά που θάβρισκε αυτόν που του το πούλησε να τον βρίσει! (γελάει)

ΑΙΜΩΝ: Κάνεις λάθος. Όταν η μάχη άρχιζε, Όταν τα σώματα τα δικά μας και του εχθρού ανακατεύτηκαν στην ορμή, αυτός εδώ ήταν ο άνδρας που ριχνόταν στην μάχη με την δυνατή του κραυγή που έκανε το θόρυβο της μάχης ν' ακούγεται σαν άχνα. Διαλέγοντας το πιο επικίνδυνο μέρος, όπου μερικοί άνδρες μας ήταν κυκλωμένοι από τον εχθρό και μάχονταν όχι πιά για νίκη, για ιδέες και για επανάσταση, αλλά για τις καταραμένες ζωές τους και ριχνόταν στη μάχη σαν ιερό ζώο, διαπερνώντας με το κοντάρι του, εδώ κ' εκεί, τα σώματα του εχθρού και οδηγώντας τους άντρες μας στην νίκη. (κτυπά τον ΗΛΙΑ στην πλάτη με αγάπη).

ΗΛΙΑΣ: Πάντα οι καλύτερες προθέσεις μου είχανε το τρισεχειρότερο αποτέλεσμα.

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: (γελώντας). Για πες μας Ηλία, τι σκεπτόσουν σαν κοίταγες το κοντάρι;;

ΗΛΙΑΣ: (παίρνει την ερώτηση στα σοβαρά, πηγαίνει προς την πόρτα, αναπνέει βαθιά και γυρίζει προς την συντροφιά). Ότι το κοντάρι ήταν εκεί... και εγώ ήμουν εκεί... κ' είμαστε σαν δυό φούσκες...

ΑΝΤΡΕΑΣ (προς τον Αίμωνα). Δεν διορθώνεται! Αλλά πες μας κάτι για τα τελευταία νέα! (ένας αξιωματικός κάνει νόημα στο άλλον και φεύγουν).

ΑΙΜΩΝ: Πολεμήσατε ωραία, σκοτώσατε ωραία και τώρα, σε υψίστη τιμή, γίνετε σωματοφύλακες και προστάτες της ζωής του Στρατηγού και Πατέρα μου. Έτσι πιάσατε όλες τις τιμές και μπορείτε να κάθεστε σ' αυτό το δροσερό μέρος, (θυμωμένα) ενώ εγώ έχω να κάνω όλη τη βρωμοδουλειά...

ΗΛΙΑΣ: Κάνε την δουλειά καλά, παλικάρι μου, κ' εμείς θα την προστατεύουμε από κάθε κακό – αλλά πρόσεχε τους σκόρους και τις αράχνες.

ΑΙΜΩΝ: Καλοί τεμπέληδες είσαστε. Τεμπελιάζετε στο μέρος και μιλάτε – βάζω στοίχημα είσαστε γιομάτοι ιδέες. Τίποτα δε κάνετε με ιδέες – μόνο τα πράγματα σήμερα λογαριάζονται. Κοιτάχτε αυτούς τους φακέλους ακαμάτηδες. Ξέρετε τι είναι;; Σχέδια, σημάδια, διαταγές που περιμένουν άμεση πραγμάτωση. Κάθε κομμάτι λέξης εδώ πέρα – ένα προς ένα – αναπαριστάνει κάτι το σταθερό, ένα πραγματικό αντικείμενο προσεκτικά μελετημένο, που σε λίγο θα το δεις να μπορεί να το

πιάσουμε και να το χαρούμε όλοι μας. (Δείχνει τους φακέλους) Σχέδια αναστηλώσεων ... δρόμοι, σπίτια για να δεις. Σχέδια Παιδείας... Χρειαζόμαστε επιστήμονες με τα πόδια στην γη, μεθοδικούς, ακριβείς, με μυαλό τετράγωνο... "Όχι αυτούς τους μεγαλόσημους, τους επιπόλαιους αυτοσχεδιάζοντες που τα σχολεία μας έβγαζαν εκατοντάδες μέχρι σήμερα. (Στρώνοντας τους φακέλους) ... Σχέδια, προγράμματα, διαταγές για άμεση εκτέλεση.

ΗΛΙΑΣ: (πειραχτικά) Όσο πιο πολύ μιλάς τόσο πιο πολύ χρόνο θα θέλεις να καθαρίσεις τα Σχέδια από τις αράχνες. Ο ενθουσιασμός στην πολιτική είναι υψιπετείς, αερόβατοι λόγοι με λέξεις, λέξεις, λέξεις, ήρωά μου, που οι αφελείς χειροκροτούν προτού πεθάνουν από ...πεινά. Ο Φαύλος Κύκλος της πολιτικής ζωής.

ΑΙΜΩΝ: Χάνω την ώρα μου μαζί σου, μ'έναν άχρηστο. Ωραία, ορμήσατε σεις στη μάχη αλλά εμείς θα νικήσουμε.... Πρέπει να ξυπνήσω την Αντιγόνη μου. Έχουμε πολλή δουλειά...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πώς πάνε τα σχέδια για τον γάμο;

ΑΙΜΩΝ: (δείχνοντας τους φακέλους). Έχουμε ακόμη πολλή δουλειά να τελειώσουμε, σας λέω. (διστάζει, στρέφεται στον Ηλία) Αλλά πρόσεξες... σαν κάτι ν'άλλαξε σ' αυτήν από χτές;

ΗΛΙΑΣ: (τον καθησυχάζει) Ύστερ' από τόση ένταση!

ΑΙΜΩΝ: (σκεπτικά, μιλάει στον εαυτό του) Μου φαίνεται πολύ περίεργη. Τι της έκανα; Δεν της έδειχνα πάντοτε αρκετά την αγάπη μου; (κοιτώντας τους

φακέλους) Α, οι γυναίκες! Γιατί πρέπει να τους το λέμε και να τους το δείχνουμε κάθε στιγμή, γιατί δεν καταλαβαίνουν; (με πόθο) Πρέπει να της το λέω, πάντα, πάντα αφού το θέλει (βγαίνει από την δεξιά πόρτα)

ΑΝΤΡΕΑΣ (στον Ηλία) Σχέδια, προγράμματα, αλλαγές για άμεση εκτέλεση!

ΗΛΙΑΣ (σοβαρά) Είναι κι' αυτός πνευματική ακρίδα. Στήνει τα πόδια στα σχέδια για άμεση εκτέλεση και, χοπ, πηδάει στην άλλη άκρη. Βλέποντας και ψαύοντας τους δρόμους, τα μέγαρα, τον πληθυσμό ολόκληρο που έχουν αλλάξει και γίνει μεθοδικοί επιστήμονες σε μια νύχτα... Θα επιφέρωμεν επανάσταση στην Παιδεία! Στην πολιτική αρκεί να το λές και διαλαλείς. Αυτό αρκεί. Κανείς δεν θα ρωτήσει, δηλαδή τι θα κάνεις;; Θα τρέξει απλώς, αλαλάζοντας, να σε ψηφίσει. Λέξεις, λέξεις, λέξεις Αντρέα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (θριαμβευτικά) Όλα είναι θέμα εκπαίδευσης!

ΗΛΙΑΣ: Ιδίως για τους εκπαιδευτές, ήρωά μου!

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Αντιγόνη! Έχω ακούσει πολλά για την Αντιγόνη αλλά ποτέ δεν την γνώρισα. Ο Αίμων φαίνεται να είναι πολύ ερωτευμένος, που λένε.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Πολύ; Κοίταξε, Αυτοί οι δυο αγαπιούνται από τότε που ήσαν παιδιά και πήγαιναν μαζί στο σχολείο! Ο Κρέοντας μεγάλωσε την Αντιγόνη και την αδελφή της, την Ισμήνη, που ήσαν ακόμη μικρές όταν πέθανε ο πατέρας τους. Τα αγάπησε σαν δικά του παιδιά. Η Αντιγόνη είναι ένα περήφανο, ανεξάρτητο πνεύμα, τελείως διαφορετική από την ντροπαλή Ισμήνη. Τα

μεγάλωσε με αγάπη ο Κρέοντας και τους έδωσε την ίδια παιδεία με τον δικό του γιό, τον Αίμωνα.

ΑΡΧΗΓΟΣ: Είναι όμορφη, όπως λένε!

ΗΛΙΑΣ: (με μίμηση) Είναι όμορφη όπως λένε! Τι κάνει μια γυναίκα όμορφη; Και τι είναι η ομορφιά;

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Καλά, δεν την έχω δει. Έτσι λένε...

ΗΛΙΑΣ: Τώρα μας είπες μια τέλεια θεωρία για την Ομορφιά. Ομορφιά είναι αυτό που τα μάτια και οι αισθήσεις κρίνουν, έτσι που να ταιριάζει με τις απαιτήσεις των αισθήσεων. Αυτό δεν λένε οι περισσότεροι; Υπάρχει μια ομορφιά που τα μάτια δεν μπορούν να δουν;

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Εσύ πάντοτε θες να με μπερδεύεις. Εγώ είμαι ένας απλός στρατιώτης, εγώ, αλλά δεν μ'αρέσει να με κοροϊδεύουν. Γιατί εγώ, έχω κάνει το καθήκον μου εγώ, σου λέω. Και καλύτερα από κάθε άλλον μάλιστα!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έχεις ένα τρόπο πάντοτε, Ηλία, να μπερδεύεις τον κόσμο, και μένα ακόμη. Λοιπόν σου λέω ότι τίποτα δεν υπάρχει αν δεν το πιάνουν οι αισθήσεις. Τίποτα. Τι υπάρχει όταν τα μάτια δεν βλέπουν και οι αισθήσεις δεν το πιάνουν; Μιλάς για φαντασία;

ΗΛΙΑΣ: Όχι Αντρέα. Αυτό που υπάρχει περισσότερο είναι το συναίσθημα. Αλλ' άσ' το αυτό. Εδώ έχουμε πολλά που περιμένουν άμεση εκτέλεση!

ΑΝΤΡΕΑΣ: (στρέφεται προς τον Αρχηγό) Ο αγαπητός Αρχηγός της Φρουράς. Ο Φρούραρχος! Πώς σου φαίνεται ο καινούργιος σου τίτλος;

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Τον σιχαίνομαι!

ΗΛΙΑΣ: Να μιά λέξη που μπορώ να την καταλάβω!

ΑΡΧΗΓΟΣ: Πρώτα το αντάρτικο. Μετά η Επανάσταση! Διαρκώς να πολεμάω. Ούτε ύπνος ούτε καλοπέραση. Σ'όλο το διάστημα περίμενα τις ημέρες της ειρήνης. Νάρθει η ώρα να καθίσω σαν όλους να ευχαριστηθώ για ό,τι παλέψαμε να πετύχουμε. Αλλά πού; Τώρα έχουμε αυτά τα πτώματα να φυλάμε. Για ποιό λόγο; Και ύστερα πού ξέρουμε τι άλλο θάρθει να μας βρει...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Οι διαταγές του Κρέοντα είναι σκληρές. Αυτό το πράμα που λές, πρέπει νάχει μια βαθύτατη πολιτική σημασία που δεν μπορούμε να καταλάβουμε, ούτε να κρίνουμε. Έρχεται...άνωθεν!

ΗΛΙΑΣ: (ειρωνικά,) Τι υπάρχει άραγε άνωθεν του ...άνωθεν;;; Και τι ...κάτωθεν του άνωθεν; Και τι ...μετάτωθεν;;; (γελά)

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Η Ευθύνη, Αντρέα, η Ευθύνη! Το καθήκον! Πέντε νεκρά κορμιά των Αρχηγών του εχθρού. Νεκρά και τελειωμένα. Αλλά η διαταγή είναι ότι πρέπει να κρέμονται εκεί στις αγχόνες του Λόφου της Άμμου. Και εμείς πρέπει να περνάμε άυπνες νύχτες για να τα φυλάμε! Ποιός θα τους κάνει τίποτα, ποιός θα τα πειράξει, ποιός νοιάζεται για πέντε πτώματα;

ΑΝΤΡΕΑΣ: (νουθετώντας) Αν αυτά είναι νεκρά κάτι όμως ακόμη είναι ζωντανό. Ο γέρος ξέρει τι κάνει. Δεν συζητώ

τις διαταγές εγώ. Γιατί αλλιώς ζει το χάος και αυτό θα κάνει και την κοινωνία μας πτώμα.

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ; (φοβισμένος) Ούτε κ'εγώ συζητώ, φίλε μου. Αλλά οι άλλοι μπορούν να χαίρονται την ειρήνη ενώ εγώ πρέπει να περνάω άυπνες νύχτες ολόκληρες για να φυλάω πέντε πτώματα. Και θα σου πω και κάτι άλλο. Εγώ που με βλέπεις είμαι άνθρωπος που σέβεται την ευθύνη.

ΗΛΙΑΣ: Ευθύνη, Αντρέα, ευθύνη! Για ποιόν;

(εισέρχεται ένας αξιωματικός από την αριστερή πόρτα κρατώντας ένα ασκί με κρασί. Άλλος αξιωματικός τον ακολουθεί με πολλά χάρτινα ποτήρια)

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ 1 : (υψώνοντας θριαμβευτικά το ασκί). Σπονδή στον Βάκχο!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ 2 : (υψώνοντας τα ποτήρια) Σπονδή στην Λευτεριά !

(τραγουδούν μαζί, <Vivat Bacchus, Bacchus lebe>> από την δεύτερη πράξη της <Απαγωγής από το Σεράϊ> του Μότσαρτ)

(η θλιμμένη όψη του Φρούραρχου χάνεται καθώς τους συνοδεύει στο τραγούδι)

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Λευτεριά από έγνοιες, αυτό φτάνει. (πίνουν όλοι μαζί)

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ 1 : (γεμίζοντας τα ποτήρια) Λευτεριά από φόβο... Λευτεριά από στερήσεις. Λευτεριά για την ευτυχία όλων μας.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ : Χαίρε Διόνυσε, Χαίρε Βάκχο!

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: (ξαναγεμίζοντας το ποτήρι) Γέμισ'το, φίλε, χύσε το χρυσό δώρο του διαμελισμένου θεού για να μας ρίξει μέσα σε ωκεανό ονείρων που φέρνουν γλυκιά ξενοιασιά στους ατέλειωτους πόνους και λύπες μας.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ 2; Ας πιούμε όλοι και ας χαρούμε όλοι. Ο ποιητής μας το έχει πει. Ο Βάκχος... ο Διόνυσος, οι ελευθερωτές μας. Κανείς μας δεν είναι πιά ενάντια σε κανένα. Ο <άλλος>, τίποτα το <άλλο> δεν υπάρχει. Είμαστε όλοι Ένα με την παγκοσμιότητα των όντων. Αυτό μόνο μας λευτερώνει από τον Άλλον. Μόνο τότε δεν μας βασανίζει η Κόλαση που είναι ο Άλλος. Αυτά είναι σοφά λόγια που άκουσα.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Γειά σου, αίμα κρασί, ζωδότη. Γειά σου το μεγάλο, το ιερό, δώρο παντοτινής Λευτεριάς. Λευτεριά, επιτέλους Χαίρε...

(Βγαίνουν όλοι τραγουδώντας.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΝΤΡΕΑΣ: (τους ακολουθεί με το βλέμμα διασκεδάζοντας) Ο αγαπητός γεροφρουρός καλά κρατεί το βήμα του χορού και δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την νεολαία....Ω, αυτή η νεολαία θα είναι ο σκληρός γρανίτης για τα θεμέλια του νέου κράτους μας.

ΗΛΙΑΣ: (Στέκεται μπροστά στο άδειο ασκί του κρασιού που έμεινε, και το κοιτά σκεπτικός. Ξαφνικά του δίνει δυνατή κλωτσιά, κοιτώντας το με θυμό και αηδία). Η

τρέλα της Λευτεριάς τους. Η σιχαμένη σύγχυση! (προς τον Αντρέα) Το σίδηρο είναι λεύτερο όταν τίποτα δεν του μπλοκάρει τον δρόμο προς τον μαγνήτη που το τραβά. Όλοι οι δρόμοι για σκλαβιά και εξάρτηση πρέπει να είναι λεύτεροι από εμπόδια. Τότε είμαστε ελεύθεροι, Αντρέα, όταν κανείς δεν μπορεί να μας φέρει εμπόδιο να είμαστε οι σκλάβοι που γεννηθήκαμε.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (ξαφνιασμένος) Τι σουρθε ξαφνικά;

ΗΛΙΑΣ: Πώς μπορούμε νάμαστε λεύτεροι όταν είμαστε καταδικασμένοι να πασκίζουμε για Ευτυχία! Όλα είναι ζήτημα Παιδείας... και η Παιδεία εξαρτάται από τα γυαλιά που μας φόρεσαν. Άμα σου δώσουνε μπλέ γυαλιά, βλέπεις τον κόσμο μπλέ για όλη σου τη ζωή. Με φανατισμό. Αν σου δώσουν κόκκινα, τον βλέπεις κόκκινο. Και το πιστεύεις – με τον ίδιο φανατισμό. Και δεν μπορείς ούτε να δεις, ούτε να φανταστείς ούτε να παραδεχτείς το άλλο χρώμα. Επαναστατείς και σκοτώνεις αυτούς που σε αμφισβητούν. Κολλάς στην αλήθεια σου και δεν ανέχεσαι ότι το αντίθετο της αλήθειας είναι κι'αυτό μια αλήθεια. Όλα τα αντίθετα και τα αντιφατικά είναι δεμένα μεταξύ τους με ένα κεφάλι. Η Παιδεία χύνει το κρασί που θα σε μεθύσει. Ο κόσμος είναι γεμάτος με αλκοολικούς Αντρέα. Ο Βάκχος εξαφανίζει τον άλλον, τον άλλον από εσένα. Τον αλλάζει, βάζει στη θέση του ένα Είδωλο που σουρριξε η Τύχη σαν Σύμβολο της Ψυχής του Άπειρου, του Σύμπαντος Κόσμου, με την οποία ζητάς την ένωση και αφομοίωση. Όλοι οι άνθρωποι, άπληστοι, θέλουν το Παν. Να η μόνη σου λύση. Η Παιδεία χύνει το ιερό αίμα του διαμελισμένου σε χίλια κομμάτια θεού.... Του Διόνυσου... Αλλά η επιλογή του Ειδώλου, Αντρέα! Ποιός την κάνει την επιλογή του Ειδώλου σου; Να εδώ μια πορτούλα για την ελευθερία σου...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μιλάς περίεργα Ηλία. Δεν καταλαβαίνω. Εμείς κάναμε την επιλογή μας. Πολεμήσαμε γι' αυτήν.

ΗΛΙΑΣ: Εγώ δεν ξέρω αν ξέρουμε γιατί πολεμήσαμε. .. Απλώς βράζαμε...(χτυπά το στήθος του) όσο για μένα, σου λέω, δεν πολέμησα για-- πολέμησα εναντίον. Πολέμησα εναντίον των εμπόρων των παλιών γυαλιών, αυτό είναι όλο....Πολέμα μόνον εναντίον, Αντρέα, λυώσε, με την φλόγα του Προμηθέα, γίνε μέρος της λάβας του Ηφαίστειου που καίει και καταστρέφει τα πάντα...Γίνε ευτυχισμένος αν μπορείς να ξεχάσεις την απελπισία σου θαμμένος μέσα στις στάχτες. (Ο Αντρέας τον κοιτάζει με απορία. Ο Ηλίας τον πιάνει από το μπράτσο και του μιλά με πάθος). Για κοίτα εδώ Αντρέα! Δεν το βλέπεις; Τι ήταν ο παλιός κόσμος; Μιζέρια, σκουριά, εκμετάλλευση, κλίκες που στριφογύριζαν σ'έναν κόσμο με παραδοσιακά ψέματα, με παραδοσιακή ματαιότητα, με παραδοσιακή θρησκεία. Η Παιδεία έχυσε το ιερό αίμα του διαμελισμένου θεού, του Διόνυσου. Δεν μας άρεσε αυτό. Και γι'αυτό πολεμήσαμε. Και σου λέω ότι ο κίνδυνος που ήταν έξω, τώρα είναι μέσα μας. Είναι ο κίνδυνος της επανάληψης κατ' άλλον τρόπο. Για μια νέα παραδοσιακή αποχαύνωση. Πως θα γλυτώσουμε από αυτόν;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αλλά δεν μπορείς να δεις την νέα μας τάξη; τους νέους μας σκοπούς;; τις νέες μας ελπίδες;;

ΗΛΙΑΣ: Όλα είναι ζήτημα Παιδείας. Είναι ζήτημα νέων γυαλιών για την νέα μας όραση. Αλλά ποιός κάνει την επιλογή;; Ποιος, με ποιο δικαίωμα;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν καταλαβαίνω για ποιά επιλογή μου τσαμπουνάς! Εγώ έκανα την δική μου και πολέμησα γι' αυτήν!

(Ο ΗΛΙΑΣ γυρίζει προς την πόρτα και κοιτάει τον κήπο. Σταυρώνει τα χέρια και ακουμπά στον τοίχο)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Να που ξαφνικά σωπαίνεις...

ΗΛΙΑΣ: (χωρίς να γυρίσει προς αυτόν) Ψάχνω για τα δικά μου γυαλιά... τα δικά μου... Ονειρεύομ' ένα όνειρο... Εσείς οι άλλοι μπορείτε να ονειρευόσαστε άλλη πραγματικότητα... πιο πρακτική. Όλα μας τα όνειρα είναι όνειρα αυταπάτης. Της αυταπάτης που τα γυαλιά που μας φόρεσαν δείχνουν σαν πραγματικότητα. Αλλά η πραγματικότητα, Αντρέα, δεν είναι ούτε κόκκινη, ούτε μπλε.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Καλά λοιπόν! Μας τόπες κι' αυτό. Να λοιπόν τι εγώ αποκαλώ σαπίλα. Επικίνδυνη σαπίλα.

Τέτοια όνειρα σκουριάζουν τις επιτυχίες μας όπως ο αόρατος αέρας σκουριάζει το ισχυρό ατσάλι. Αλλά ο Κρέων είναι το ατσάλι που αντέχει στα σκουριασμένα σου όνειρα. (δείχνοντας προς την πόρτα, μέσα) Ο Κρέων, το κράτιστο μυαλό της επανάστασης στέκεται με πόδια σταθερά πάνω στο έδαφος. Έχει προγράμματα πραγμάτων και όχι ονείρων.... Οι καιροί με ιδέες που πλάθουν τελειότητα μόνο στα μυαλά μας έχουν περάσει... Και επιτέλους για πάντα... Δεν μπορείς να πιάσεις τις ιδέες.... Όχι, Ηλία μου. Πολέμησα για να είμαι ευτυχής. Δεν ξέρω, ούτε θέλω πια τίποτε άλλο. Όταν ξέρω ότι είμαι ευτυχισμένος δεν θέλω τίποτε άλλο. Δώσε σ' ένα λαό δρόμους, σπίτια, υλικό πλούτο, εθνικούς πόθους και ο λαός είναι ευτυχής. Για να το

κάνεις αυτό πρέπει να δουλέψεις. Αυτή είναι η Νέα Τάξη που φτιάχνουμε με τον Κρέοντα... με πολύ λίγα λόγια.

ΗΛΙΑΣ: Δηλαδή... πνευματική ακρίδα είσαι κ' εσύ. Εσύ και ο Αίμων κάνετε παρέα για να πεθάνετε από την ανία.... Εγώ θέλω να εξετάζω το έδαφος που αφήνετε ανεξερευνητο κάτω από το πήδημά σας. Αυτό είναι η δικιά μου χαρά και η ευτυχία. Ο καθένας πρέπει νάχει μια αυταπάτη που θα τον κάνει ευτυχή. Μόνο τα Είδωλα, ένα μόνο Είδωλο, ψεύτικο ξύλο, σε οδηγεί στην ευτυχία. Το είδωλο, ό,τι και νάναι, πρόσωπό, πράγμα, ιδέα, αδιάφορο το κάνεις δικό σου το αφομοιώνεις με την ψύχη σου ή αφομοιώνεσαι με αυτό και αυτό, για σένα είναι τώρα το Παν που ποθούσες. Η Αυταπάτη του Ειδώλου Αντρέα. Διάλεξε το αλκοόλ σου για το μεθύσι σου Αντρέα. Εσύ και ο Αίμων και η μεγάλη πλειοψηφία των κατοίκων εδώ, έχετε την ίδια Αυταπάτη... Μακάριοι οι τυφλοί που δεν ξέρουν τι είναι να ιδούν...Ω, πόσο θα έπληττα αν είχα νάμαι ευτυχής σαν τον Αίμωνα...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Καλά, άμα μιλάμε για πολιτική μπορεί να είναι έτσι όπως λες. (κλείνοντας το μάτι). Αλλά ο Αίμων έχει άλλο λόγο για νάναι ευτυχής και δεν νομίζω ότι γι' αυτόν θα είχες την ίδια αντιπάθεια όπως για τον άλλον...

ΗΛΙΑΣ: Ναι, τώρα μίλα μου για Έρωτα! Ο Έρωτας για ένα πρόσωπο είναι μιά ακόμη Αυταπάτη. Είμαστε όλοι γεννημένοι ειδωλόλατρες, Αντρέα.... (Ονειροπαρμένα) Στον τραγικό δρόμο της ζωής, Αντρέα, ο Άνθρωπος είναι καταδικασμένος να λατρεύει όχι άλλους Θεούς, παρά Είδωλα. Στον πυρετό του πόθου του για ευτυχία τ' αγναντεύει μακριά να τον καλούν... χαμένα στην ομίχλη της φαντασίας... και να του υποσχονται τον

μεγάλο του πόθο.... Την Μεγάλη Ενότητα με το Παν. Περνά από αγκάθια και πέτρες...πληγώνεται και πασχίζει... συχνά δαγκώνει το χώμα σ' αυτή τη μάχη, με τα εκστατικά του μάτια στηλωμένα στις απατηλές αυτές μορφές των Ειδώλων της Αυταπάτης που τον κράζουν.... (επίμονα) ένα πρόσωπο, Αντρέα, σαν γίνει αντικείμενο έρωτα, είναι κι αυτό Αυταπάτη. Δεν θέλουμε την μείξη με το πρόσωπο γι' αυτό που είναι... Θέλουμε την μείξη και αφομοίωση με το Παν, που αυτό συμβολίζει. Αυτό, το πρόσωπο του έρωτα, είναι για μας το Παν! Ω, Θεέ... πόσο άρρωστος έγινα από τότε που ανακάλυψα αυτό το μεγάλο Μυστήριο... της ψεύτικης μεταμόρφωσης του Τίποτα στο Αέναο και στο Άπειρο Παν! Τι απόγνωση, τι Κόλαση, όταν στο τέλος διαπιστώνεις ότι αυτό που νόμιζες ότι έγινε Ένα με σένα... σε θεία αφομοίωση... ξαφνικά γίνεται και πάλι ο ...Άλλος που σε προσγειώνει στην Κόλαση της ζωής...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν καταλαβαίνω! Είναι η σειρά μου να σου φωνάξω ...Φούσκες! Θα ήμουν ευτυχής αν η Αντιγόνη με αγαπούσε όσο αγαπά τον Αίμωνα. Δεν καταλαβαίνεις τίποτε από αυτά. Δεν φαίνεσαι να ξέρεις τι είναι ο Έρωτας,... ο πραγματικός!

ΗΛΙΑΣ: Και τι είναι ο Έρωτας, ο πραγματικός – για πες μου!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Να, πραγματικός έρωτας είναι πραγματικός έρωτας και αυτό είναι όλο. Πρέπει να ερωτευθείς για να το καταλάβεις. (λυπημένα) αγάπησα κάποτε κ'εγώ. Ήταν έρωτας πραγματικός...

ΗΛΙΑΣ: Ήταν; Και τι απέγινε;;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ω, έχουν όλα τελειώσει, ξέρεις... Καθένας από μας πήρε τον δικό του δρόμο και τώρα, ξεχάστηκε...

ΗΛΙΑΣ: Αν ξεχάστηκε τώρα πώς γίνεται να ήταν πραγματικός τότε;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Να! ήταν πραγματικός όταν ήταν πραγματικός και τώρα που ξεχάστηκε, ξεχάστηκε...

ΗΛΙΑΣ: Έχεις περίεργη αντίληψη περί πραγματικότητας, φίλε μου...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Καλά, είμαι της Σχολής ότι πραγματικό είναι ό,τι σκέπτεσαι ότι είναι πραγματικό και είναι πραγματικό μόνον όταν το σκέπτεσαι...

ΗΛΙΑΣ: (σηκώνει τα χέρια ψηλά) Τι θάκαναν οι άνθρωποι χωρίς το δώρο της Αυταπάτης;;; Η διαφορά μας, παληκάρι μου, είναι ότι εγώ δεν πιστεύω ότι πρέπει να είναι έτσι.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (προσγειωνόμενος) Πάμε, τώρα, να φέρουμε καρτέκλες. Δεν έχουμε αρκετές. Αυτό τώρα έχει σημασία. Ο Κρέων και οι άλλοι θα έρθουν σε λίγο... Έρχεσαι να με βοηθήσεις;;

(Εξέρχονται ΑΝΤΡΕΑΣ και ΗΛΙΑΣ)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(εισέρχεται ΑΙΜΩΝ και ΑΝΤΙΓΟΝΗ)

ΑΙΜΩΝ: Αντιγόνη, είσαι περίεργη, αγάπη μου είσαι περίεργη... Φαίνεσαι χλωμή, τα μάτια σου είναι χαμένα προς κάτι που βρίσκεται μακριά, πολύ μακριά

μου...(πιάνει το χέρι της). Πες μου, τι είναι; Τι σου έκανα;;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (στρέφοντας αλλού το κεφάλι) Τίποτα δεν έκανες. Κανένας δεν κάνει τίποτα.

ΑΙΜΩΝ: Τότε τι είναι; Χτές ακόμη όλοι ήσαν ευτυχισμένοι και γεμάτοι χαρά. Τα κορίτσια χόρευαν ολόθυχα με τους νέους, ευτυχισμένα που τους έβλεπαν και πάλι στη ζωή, έτοιμους να δώσουν και πάλι ό,τι καλύτερο έχουν... Πιστή προσφορά στην Ευτυχία που ήταν δική τους και όλων μας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (αφηρημένη) Ο κόσμος δεν θέλει να σκέπτεται όταν μπορεί να χαίρεται..

ΑΙΜΩΝ: Η έγνοια της μάχης, όπότεν τελειώσει, αφήνει στην ψυχή μας έν' αβάσταχτο κενό που οι άνεμοι χαράς και αγάπης ορμούν να πληρώσουν σαν θύελλες... Έψαχνα παντού να σε βρω, αγαπημένη μου, γιατί το κενό που ένιωθε η στερημένη ψυχή μου ήταν τόσο μεγάλο, τόσο απέραντο, σαν το Σύμπαν, που μόνο τα μάτια σου θα μπορούσαν να το γεμίσουν ολόκληρο.... Δεν σ'έβρισκα πουθενά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ήμουν εκεί...Στο τέλος του βράχου, κάτω από την ελιά. Ο πατέρας μ' έπαιρνε συχνά εκεί όταν ήμουν παιδί και μούλεγε πράγματα για τους ανθρώπους, για τον Θεό και για τον Κόσμο...

ΑΙΜΩΝ: (γελώντας) Τι μέρος βρήκες! Βλέποντας προς το μέρος του Λόφου της Άμμου. Χαιρόσουνα την μυρουδιά;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (ταραγμένη, σαν σε έκσταση) Είδες το φρικτό θέαμα; Τους έβλεπα κ' αισθάνθηκα τον εαυτό μου μέσα τους.. Το Παν, μ'αυτό που είμαι Ένα, αισθανόμουν μέσα τους... Καταράστηκα το φεγγάρι με όλη την ψυχή μου...

ΑΙΜΩΝ: Αυτό δεν ήταν μέρος για ένα κορίτσι... Γι'αυτό δεν σ'εύρισκα... (εκδικητικά) και χόρευα γι'αυτό όλη τη νύχτα. Τα κορίτσια με χαίρονταν κοντά τους..

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Χορός, κορίτσια, χαρές ... (μέσα της) Ο κόσμος ανθρώπων τυφλωμένων από χαρά, να χορεύουν κάτω από τις αγχόνες της ντροπής μας...

ΑΙΜΩΝ: Αντιγόνη αγάπη μου. Πες μου την αλήθεια, τι σου έκανα...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (τον χαιδεύει αδελφικά) Τι σου έκανα! Αισθανόμαστε την ενοχή και την τιμωρία μόνο για ό,τι κάνουμε. (γυρίζει μακριά του) Ω, Θεέ μου, που είναι η ευθύνη, που είναι η τιμωρία, για ό,τι δεν έχουμε κάνει;

ΑΙΜΩΝ: Δεν καταλαβαίνω!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ω, πάψε να το ξαναλές αυτό. Τα λόγια δεν κάνουν κανένα να καταλαβαίνει. Η ψυχή μου δεν έχει γλώσσα.

ΑΙΜΩΝ: Κάποτε μ'αγάπησες. Με αγαπάς ακόμα;;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κάποτε, ναι, σ'αγάπησα.

ΑΙΜΩΝ: Και τώρα; όχι πιά;;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (κοιτώντας μακριά) Και τώρα νοιώθω πως αγαπώ βαθιά... αγαπώ από τα κρυμμένα τρισβαθα της ψυχής μου.

ΑΙΜΩΝ: Δεν μπορώ να το σκεφθώ... δεν τολμώ να το σκεφθώ. Δεν με αγαπάς, αλλά αγαπάς! (με θυμό) Τότε, αγαπάς άλλον! Ποιός είναι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (τον κοιτάει γελαστά, χαϊδεύει γλυκά το κεφάλι του) Όχι Αίμων. Νάσαι σίγουρος... Γιατί πρέπει μόνο ν' αγαπάμε κάποιον; Το Παν δεν μας αρκεί;;

ΑΙΜΩΝ: Το Παν; Για μένα είσαι το Παν! Αν σε χάσω, Αντιγόνη, δεν θα μπορώ πιά να ζω.. Σε θέλω να το ξέρεις... Για μένα είσαι το Παν, είσαι ο Κόσμος μου, μου γεμίζεις όλο μου το Είναι... Τίποτ'άλλο δεν υπάρχει εκτός από σένα. Μου είσαι το Σύμπαν, σε θεία αφομοίωση. Εκεί όπου δεν υπάρχει τίποτε που νάναι κάτι το άλλο. Που δεν υπάρχει το Άλλο!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Είμαι χαμένη, Αίμων. Πρέπει να με ξεχάσεις.. και να ζήσεις ευτυχισμένος...Είμαι χαμένη... Σε θέλω ευτυχισμένο.

ΑΙΜΩΝ: Αντιγόνη, δεν μπορώ να είμαι χωρίς εσένα. Εσύ είσαι που γεμίζεις όλη μου την ύπαρξη. Χωρίς εσένα είμαι ένα κενό χωρισμένο από την ενότητά μου με όλα όσα υπάρχουν. Εσύ είσαι ο Κόσμος μου. Πολέμησα σκληρά μέχρι χτες. Τώρα πρέπει να δουλέψω, να ζήσω και να δράσω μόνο μ'ένα σκοπό, Αντιγόνη. Ο κόσμος ολάκερος, ιδεώδη, οράματα, οτιδήποτε υπάρχει τάχω όλα μαζέψει σε μια ορατή μορφή, τάχω χύσει σ'ένα σχήμα, στη μορφή σου. Για μένα οτιδήποτε υπάρχει, ο Σύμπας Κόσμος, έχει χυθεί σε Ένα, σε Ένα με σένα, αγάπη μου. Αντιγόνη, έδωσες μορφή και ομορφιά στο

Σύμπαν μου. Αν χάσω τον έρωτά σου, όλα χάνονται... όταν θα πλανώμαι και κλυδωνίζομαι μέσα στον ωκεανό αυτού του πλήθους, να με τριγυρίζει χωρίς νόημα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σκεπτική) Ίσως...αν πεθάνω.. τότε δεν θα στέκομαι εμπόδιο στον δρόμο σου. Τότε η σκέψη σου ίσως θάναι ελεύθερη να δει κάποιον πάλι Κόσμο που θα κάνεις ένα με σένα...

ΑΙΜΩΝ: Αν πεθάνεις;; τότε δεν θα ζω πλέον... Χωρίς εσένα δεν υπάρχει ζωή, θα μας ενώσει ο θάνατος που θα μας συγχωνεύσει με την παγκοσμιότητα των όντων. Αλλιώςτικά, οι Άλλοι, αυτό το πλήθος των Άλλων, θα μείνει σαν θαμπή ζωή μιας Κόλασης...

(Μένουν χωριστά ο καθένας χαμένος στις σκέψεις του. Στο μεταξύ μπαίνουν οι ΗΛΙΑΣ και ο ΑΝΤΡΕΑΣ σέρνοντας μερικές καρέκλες τις οποίες τοποθετούν.)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Καλά που το σκέφθηκα για τις καρέκλες... (κοιτά στην αριστερή πόρτα). Να που έρχεται και ο Κρέων με όλο το τσούρμιο... Ο Υπουργός, η Ισμήνη και όλοι...

ΗΛΙΑΣ: Όταν έρθει ο καιρός θα φροντίσω ώστε το Κράτος να σου δώσει μετάλλιο για τις σκέψεις σου.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Εισέρχονται οι ΚΡΕΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΟΣ, ΙΣΜΗΝΗ και ΦΡΟΥΡΑ)

ΚΡΕΩΝ: Έχει ωραία δροσιά εδώ. Το πνεύμα είναι αχώριστο τμήμα του σώματος και το ένα φτιάχνει το

κλίμα για το άλλο.... Ένα σώμα που υποφέρει είναι ο πιά ακατάλληλος σύμβουλος. Και το πνεύμα που πάσχει είναι ο πιά ακαλαίσθητος γλύπτης. (ύστερα από γρήγορη σκέψη). Και το ίδιο ακριβώς συμβαίνει με το Κράτος! Όταν η υλική σύνθεση του Κράτους δεν είναι ανεπτυγμένη, όλα ακολουθούν. (Βλέποντας τον Αίμωνα) Αίμων, είσαι ακόμη εδώ; Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, παιδί μου, όχι καιρό για χάσιμο.

ΑΙΜΩΝ: Ναι πατέρα... φεύγω...

(εξέρχεται ο ΑΙΜΩΝ)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (κάθεται σε καρέκλα) Τίποτα δεν είναι πιά παραγωγικό από μία στιγμή ανάπαυσης!

ΚΡΕΩΝ: Τι είναι αληθινό αν δεν μπορεί να αποδειχτεί.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Ακόμη δεν πιστεύω ότι φτάσαμε εδώ που είμαστε! Όλους αυτούς τους μήνες μάχης και σφαγών άρχισα να πιστεύω ότι αυτός ο πόλεμος ποτέ δεν θα τελειώσει. Υπήρχαν στιγμές που σκεπτόμουνα πως ο αγώνας, οι σκοτωμοί, οι διωγμοί μέσα στον εκκωφαντικό κρότο της μάχης, ήταν η διαρκής τάξη πραγμάτων, η μόνη πραγματικότητα. Οι ειρηνικές μέρες του παρελθόντος ήσαν τόσο μακριά – σαν μακρινό όνειρο χαμένο στην αχλύ της φαντασίας... Κι όμως σήμερα, μια μέρα μετά την ανακωχή, μετά την συντριβή των τυράννων, μου φαίνεται πως ο πόλεμος είναι πολύ μακριά... Κάθε στιγμή ενώνεται με την άλλη από το μεγάλο κενό μιας αιωνιότητας...

ΚΡΕΩΝ: Η μάχη αλλάζει μορφή, αλλά ποτέ δεν σταματά. Είμαστε καταδικασμένοι να μαχόμαστε. Δεν έχουμε καιρό για ησυχία. Όταν ο κάθε πόλεμος τελειώνει, ένας άλλος πόλεμος αμέσως αρχινά, και αυτή είναι η αιώνια τάξη των πραγμάτων, η μόνη πραγματικότητα – των ζωντανών πραγμάτων..Η ησυχία είναι για τους νεκρούς. Δεν θα επιτρέψω στο πνεύμα της ησυχίας να απλώσει τον θανατικό του ιό στο Κράτος μου. Δεν θα επιτρέψω την πλανερή ξεκούραση. Έχω ένα ρόλο να παίξω στην Ιστορία – και ένα έργο να συμπληρώσω. Από το σήμερα είναι, που η επανάσταση αρχίζει. Αυτός είναι ο νέος πόλεμος που πρέπει να κερδίσουμε... Όμως ξέρω ξεκάθαρα ότι αυτή η επανάσταση πρέπει ν'αρχίσει με την επανασύνθεση των ανθρώπινων μυαλών... Πρέπει να τ'αλλάξουμε τα μυαλά όλων μας. Αυτό είναι το πρώτο πρόβλημα που ο Ηγέτης έχει να λύσει – όλα τ'αλλά έπονται...(στον ΗΛΙΑ) Ηλία, να το ξέρεις από σήμερα, θα έχεις ένα ρόλο να παίξεις σ'αυτό. Καλούμε –όλους τους νέους...

ΗΛΙΑΣ: Κύριε, αισθάνομαι τιμή και συγκίνηση. Αλλά το κεφάλι αυτό αμφιβάλει πολύ αν έχει οποιαδήποτε γνώση γι'αυτό το έργο.

ΚΡΕΩΝ: Η αμφιβολία είναι η μάνα της γνώσης – καλά το είπες. Να θρηνείς γι'αυτούς που η γνώση τους είναι ορφανή.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Αν και λίγοι, ας δεχτούμε ότι υπήρξαν και άλλοι Ηγέτες που είδαν ότι το πραγματικό πρόβλημα είναι η Παιδεία – αλλά απέτυχαν...

ΚΡΕΩΝ: Αυτοί που θέλησαν να την αλλάξουν, απέτυχαν διότι το μυαλό τους ήταν φουσκωμένο ακριβώς με τα λάθη της Παιδείας που προσπάθησαν ν' αλλάξουν. Σαν μολυσμένοι από το ίδιο μικρόβιο που έχει απαξιώσει όλη την Παιδεία. Ιδεολογήματα, γενικότητες, τυφλή πίστη σε λέξεις, λέξεις που προκαλούσαν την κάθε απόδειξη. Ιδέες που δεν έχουν αντίστοιχο αντικείμενο στον κόσμο που ζούμε σήμερα. Δεν μπορείς να μορφώσεις λιοντάρια αν έχεις πρόβατα για δασκάλους.... Η Παιδείας πρέπει να είναι ικανή να εμφυσησει μια μέθοδο σκέψης, ένα συγκρότημα σκέψης. Πρέπει να ξεριζώσουμε το λάθος του επιπόλαιου προχειρολόγου εξυπνάκια που είναι το βασικό και ενστικτώδες λάθος του πολύ κόσμου. Το έργο μας είναι σαφές. Πρέπει να δημιουργήσουμε έναν Κόσμο υλικού πλούτου. Το πνεύμα είναι ένα πράγμα και η ύλη είναι άλλο. Δεν μπορούν να υπάρξουν σαν ιδέες τελείως χωριστές. Πρέπει να υποτάξουμε την ύλη ώστε να υπηρετεί τις υλικές μας ανάγκες και πρέπει να διδάξουμε το Πνεύμα ώστε να σκέπτεται πάντα πώς αυτή η ύλη μπορεί να υποταχθεί. Τεχνολογία, Τίποτε άλλο.

ΗΛΙΑΣ: (κατά μέρος στον Αντρέα) Θέλεις να μετάσχεις σ' ένα φεστιβάλ συγχύσεως; Συγκέντρωσε την προσοχή σου στην Ύλη. ... (ο ΑΝΤΡΕΑΣ που παρακολουθεί τον Κρέοντα με ενδιαφέρον, του κάνει σήμα να σταματήσει).

ΚΡΕΩΝ: (συνεχίζει) Ο κόσμος υλικού πλούτου που πρέπει να φτιάξουμε χρειάζεται μεθοδικές σκέψεις και

δουλειά. Ο κόσμος πρέπει να βρίσκεται σε διαρκή ανησυχία και πόθο να βρίσκει νέες λύσεις, νέους τρόπους, νέες βελτιώσεις.... Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν να είναι μεθοδικοί για πρακτικές λύσεις και ενδιαφέροντα. Να μάθουν να σχεδιάζουν με προσοχή και να εκτελούν τα σχέδια με σχολαστική προσοχή χωρίς κακοτεχνία. Αν δεν το κατορθώσουμε, ο πολιτισμός μας θα χαθεί και άλλοι λαοί, λιγότερο έξυπνοι, με λιγότερη φαντασία, με λιγότερες πνευματικές ικανότητες από αυτούς εδώ, θα ηγηθούν και θα μας αφήσουν πολύ μακριά, να μηρυκάζουμε τις παλιές μας ιδέες όταν οι άλλοι θα προχωρούν με όλο τον υλικό τους πλούτο διαμορφώνοντας το μέλλον... Η γροθιά μας, ο πρώτος σκοπός μας, είναι να επανεκπαιδέσουμε την νοοτροπία αυτού του λαού. Το Κράτος πρέπει να δείξει ισχύ και ευφυΐα σ' αυτό το καθήκον. (προσέχοντας τον ΗΛΙΑ) Ηλία, τι σε κάνει να έχεις το βλέμμα κάτω στα παπούτσια σου με τόσο θλιμμένη όψη;

ΗΛΙΑΣ: Κύριε, με ρωτάς και θα απαντήσω. Πώς μπορούμε να ξέρουμε σίγουρα ότι ο μόνος σκοπός μας, αυτός που θα μας δώσει την ευτυχία, είναι, αλήθεια, ο υλικός πλούτος;

ΚΡΕΩΝ: Είσαι ακόμη νέος και φαντασιώδης. Το ξέρουμε, διότι το επιλέξαμε και είμαστε εκτεθειμένοι. Αν σκεπτόμαστε επί πολύ σε τι σπίτι πρέπει να ζούμε, σύντομα θα πεθάνουμε στο ύπαιθρο. Επιλέξαμε τον σκοπό μας και θα προχωρήσουμε να τον χτίσουμε, ως εάν ήταν η μοναδική πραγματικότητα και η μοναδική

δυνατότης. Πολλή σκέψις οδηγεί σε απραξία. Το σώμα θέλει να δρα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (κατά μέρος) Βλέπεις; σου είπα παρασκέπτεσαι!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (που περπάταγε νευρικά πάει κ' έλα εφ'όσον ο Κρέων μιλούσε, ξαφνικά σταματά αντίκρου του με κρυμμένη ανυπομονησία, κρατώντας την καρέκλα με τα δυό της τα χέρια. Φαίνεται σαν να βασανίζεται από μια σκέψη μέσα της... Σκέψη, που την κατέχει ολόκληρη. Μιλάει σαν να μπορεί δύσκολα να κρατήσει τα δάκρυα) Φτάνει, φτάνει πιά. (συγκρατείται). Κύριε, όταν σ'ακούω να μιλάς δεν μπορώ παρά να θαυμάζω την δύναμη και πίστη των σκοπών σου. Έμαθα να σ'αγαπώ και σέβομαι και αυτό δεν είναι απλή λέξις ή σκέψη αλλά βαθιά αφοσίωση που νοιώθω να φουσκώνει την καρδιά μου και να γεμίζει την όλη μου ύπαρξη.. (παθητικά) . Αλλά είμαι γυναίκα, Κύριε. Δεν μπορώ να καταλάβω ότι η πίστη μας για έναν καλύτερο κόσμο θα πρέπει να μας προβαδίζει, μέχρι το μέλλον όταν έχουμε ΤΩΡΑ ένα έργο που θέλει άμεση απόφαση και, γ'αυτό, κάθε στιγμή που περνά θέτει σε σκληρή δοκιμασία την πίστη μας στην βαθύτερη φύση μας.

ΚΡΕΩΝ; (απότομα) Τι έργο νοείς Αντιγόνη; (Η Ισμήνη της κάνει νόημα να σταματήσει)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Το ξέρεις, όλοι το ξέρουν αλλά κανείς δεν τολμά να μιλήσει γ'αυτό, κανείς δεν θέλει να το

σκεφθεί. Αλλά θα στο πω και θα σου θυμίσω το καθήκον σου. Το καθήκον που η του Διός φύσις, η του παντός ψυχή, σου επιβάλλει.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (προσπαθεί να επέμβει). Νομίζω καλύτερα...

ΚΡΕΩΝ: (τον διακόπτει – κοιτά θυμωμένα την Αντιγόνη), Όχι, Πες αυτό που θες να πεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (δραματικά) Στον Αμμώδη Λόφο, πάνω από την πόλη της Θήβας, πέντε κορμιά κρέμονται από χτες. Από ένα σχοινί που ένα απάνθρωπο μίσος και εκδίκηση τύλιξε στο λαιμό τους... Δεν μπορούμε να τ'αφήσουμε άλλο. Η φύση μας του ανθρώπου δεν το επιτρέπει. (με βαθιά φωνή) Αυτό που είναι ένα με την ύπαρξη του καθενός από μας κ'από το λέμε Θεό, δεν το επιτρέπει.

ΚΡΕΩΝ (θυμωμένα και σοβαρά). Αντιγόνη. Ξέρεις την απόφασή μου. Το κήρυξα χτες, το ξαναλέω τώρα. Τα κορμιά των εχθρών του λαού θα μείνουν εκεί να σαπίσουν, να χτυπηθούν από ήλιο και ανέμους για πέντε μέρες. Μετά θα τα πάρουν την νύχτα. Θα τα θάψουν σε κρυφό μέρος χωρίς λειτουργίες. Δεν θα φτιάσει κανείς μνήμα γ'αυτούς ούτε καμιά επιγραφή που θα σημειώνει την γη που σκεπάζει την ατιμία τους.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Να μια σοφή απόφαση. Επί πέντε μέρες θα μπορούν να βλέπονται από τους πολίτες και η τύχη τους θα χρησιμεύει ως διπλό Σύμβολο. Οι άνθρωποί μας θα τους βλέπουν και θα ξέρουν ευχαριστημένοι ότι το δίκαιο τελικά θριαμβεύει. Οι λίγοι άνθρωποι της

εχθρικής πλευράς, όσοι επέζησαν, θα έχουν ένα παράδειγμα να θυμώνται τι θα τους πέσει στο κεφάλι εάν κουνήσουν ένα δάχτυλο ενάντια στην λαϊκή βούληση.. Πολλοί έχουν την τυφλή κλίση να προκαλούν με τους ήρωες που τους οδήγησαν στην καταστροφή και να τους κάνουν σύμβολα των αισχρών ελπίδων τους. Γι' αυτό και ο τόπος ταφής θα μείνει άγνωστος. Πρέπει να προστατεύσουμε την Επανάστασή μας και να διασώσουμε τον απώτερο σκοπό μας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Η θεική βούληση είναι μέσα μας. Είναι πάνω από γήινους πρόσκαιρους σκοπούς. Τώρα αυτοί δεν ανήκουν σε σας, αλλά στον Θεό που είναι η ανθρώπινη φύση μας.

ΚΡΕΩΝ: (βάζει το χέρι του στον ώμο της, και προσπαθεί να την κατευνάσει) Αντιγόνη! Αυτές οι σκέψεις σε διακατέχουν άδικα. Πρέπει να το ξεπεράσεις παιδί μου. Δεν υπάρχει δύναμη στον κόσμο που θα με κάνει να αλλάξω μιά απόφαση αρχής που έλαβα ύστερα από βαθιά σκέψη και διαλογισμό. Αυτά το κορμιά είναι ακόμη δεμένα με την γη μας, με αυτόν τον κόσμο μας, με αυτή την πόλη. Οι ψυχές τους μπορεί, όπως λές, να είναι τώρα κτήμα του θεού τους.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Είναι μέρος της ενέργειας που δημιουργεί τους κανόνες του Σύμπαντος...

ΚΡΕΩΝ: Δεν ξέρω τίποτε από αυτά και ούτε μπορώ να τα ξέρω. Εμείς, σαν άνθρωποι, ξέρουμε μόνο ό,τι μπορούμε να ξέρουμε. Οι θεοί της παγκόσμιας τάξης

μπορεί να τους φερθούν όπως πρέπει σύμφωνα με το δικό τους σύστημα αξιών... ΑΛΛ' αν αυτοί οι άγνωστοι θεοί πέθαιναν, εμείς θα επιζούσαμε διότι έχουμε το δικό μας σύστημα αξιών που κράτησε την κοινωνία ανθρώπων ολοζώντανη επί αιώνες. Το καλό και το κακό είναι γήινη, ανθρώπινη, έννοια. Ό,τι έκαναν οι προδότες του λαού μας ανήκει στην γη την δική μας. Τα κορμιά αυτών που βούτηξαν την χώρα μας στην Κόλαση της τυραννίας και της αδικίας πρέπει να τιμωρηθούνε για ό,τι μας έκαναν. Η δικαιοσύνη είναι μόνον ανθρώπινη υπόθεση ακόμη και αν οι θεοί είναι άδικοι και προδοτικοί και απάνθρωποι. Ο χαμός τους εγγυάται την ασφάλεια του Κράτους και της Κοινωνίας μας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Η ψυχή υπακούει στις παγκόσμιες αιώνιες αξίες, όχι στις αξίες ενός Κράτους και μιάς κοινωνίας.

ΚΡΕΩΝ: Αντιγόνη! Αυτοί πρέπει να τιμωρηθούν όπως τους πρέπει για χάρη της κοινωνίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Οι ανθρώπινες αξίες είναι απλώς λέξεις που μόνο μεταμφιέζουν τα πιο μικρά συμφέροντα και τα χειρότερα ένστικτα. Να μισείς κάτι που είναι ιδιοκτησία της Φύσεως, να περιφρονείς κάτι που είναι αχώριστο τμήμα της παγκοσμιοτήτας των όντων – αυτό είναι ασέβεια και ατιμία. Είμαστε όλοι Ένα, μια αναπόσπαστη Ενότητα. Η μικρή μας χωριστή ιδέα είναι ατελής και περιφρονητέα. Γίνεται τέλεια μόνον όταν αφομοιώνεται με την παγκοσμιοτήτα των όντων. Είναι μόνο το μυαλό των ανθρώπων που χώρισε το Ένα, σε κομμάτια. Είναι μόνο οι αντιθέσεις αυτών των φτιαχτών κομματιών που

συνιστούν εδώ στην γη, αυτήν την Κόλαση και βρωμιά όπου έχουμε συνηθίσει να ζούμε.

ΚΡΕΩΝ: Ακούστε το αυτό, όλοι σας! Έχω την συνείδηση αναπαυμένη ότι δεν επιβάλω ποινή από μίσος... Μόνο ένα ηττημένο κουρέλι στον τραγικό αγώνα του ανθρώπου για ευτυχία μπορεί να μισεί... Έχοντας γνώση της ήττας και αδυναμίας του έχει εγκαταλείψει κάθε ελπίδα ότι μπορεί πιά να δημιουργήσει. Το μίσος, είναι το συναίσθημα της πίο συντριπτικής, της πίο τελειωμένης ήττας στον αγώνα για Ευτυχία. Όμως, η κάθαρση της κοινωνίας από τους κάθε παραβατικούς είναι ηθική ανάγκη – για χάρη της κοινωνίας... έξω από τα πλαίσια της παγκόσμιας ηθικής τάξης. Το ψαλίδι του κηπουρού που περνά πάνω απ' τα παράσιτα είναι αμείλικτο – αλλά δεν μισεί. Έτσι όλοι, πρέπει να κάνουμε δική μας την αξιοπρέπεια που έχει το ψαλίδι του κηπουρού. Άκου τι σου λέω Αντιγόνη! Αυτή η τιμωρία έχει ένα σκοπό να εκπληρώσει. Αυτά τα σώματα που έκαναν στους πολίτες μας τόσο κακό, όταν ήταν ζωντανά, έχουν επιτέλους την τύχη να κάμουν κάποιο καλό τώρα που είναι νεκρά. Δεν αλλάζω απόφαση.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σε έκσταση) Η ψυχή μου υπακούει στις αξίες των θεών. Οι παγκόσμιες αξίες είναι το κεφάλι που δένει και κρατά δεμένα όλα τα αντίθετα. Το αντίθετο της αλήθειας δεν είναι το λάθος. Είναι μιά ακόμη αλήθεια. Πολέμησες για κάτι και αυτοί πολέμησαν για κάτι που πιστεύουν. Λες πως σκότωσαν και πρέπει να τιμωρηθούν αλλά και συ σκοτώνεις, τους σκότωσες. Αυτό το χώμα, αυτός ο ήλιος, αυτά τ'αστέρια, αυτοί οι άνθρωποι... οπουδήποτε και αν ζουν, οτιδήποτε κι'αν πιστεύουν, οπωσδήποτε κι'αν

πασχίζουν, είναι μαζί μου Ένα, είμαστε όλοι μικρά άτομα, μικρή σκόνη, που συμμετέχουμε στην παγκοσμιότητα όλων των όντων. Τι έχουν οι ανθρώπινες αξίες και λογισμοί να κάνουν μ'εμένα και με ό,τι είναι μέρος μου; Αυτά είναι λέξεις που χτυπούν τα τύμπανα των αφτιών μου και κυκλοφορούν στα κύτταρα του εγκεφάλου μου, αλλά δεν μπορούν ν'αγγίξουν την ψυχή μου που είναι η ίδια με την Ψυχή που κινεί το Παν. Αυτή η γη, αυτός ο ήλιος, όλοι οι άνθρωποι όπου κι'αν ζουν, είναι μέρος δικό μου και της ψυχής μου και εγώ είμαι μέρος όλων αυτών... Όλα είναι αδέρφια μου. Αισθάνομαι ότι είμαι Ένα μ'αυτά και αυτή η αίσθηση είναι η μοναδική μου Ευτυχία... Δεν μπορείς εσύ να χωρίσεις το Παν από το Παν... χάνεις την αρμονία του Όλου.

ΚΡΕΩΝ: Δεν ξέρω ποιός φιλόσοφος σου έκανε αυτή την κατήχηση αλλά, Αντιγόνη, πρέπει να προσέχεις τα νεύρα σου. Ο πόλεμος που περάσαμε ήταν για σένα ένα σοκ. Έχεις υπερκόπωση. (με θυμό) Αλλ'αυτή η απόφαση που πήρα είναι η απόφαση του Κράτους και τίποτα δεν την αλλάζει..

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ο λαός της Θήβας υπακούει στους θεούς, που είναι η φύση τους. Δεν το θέλουν αυτό και μπορούν να τ'αλλάξουν.

ΚΡΕΩΝ: Δεν θ'αφήσω κανέναν να γκρεμίσει ό,τι οι θυσίες μας έχτισαν. Δεν θ'αφήσω τις προλήψεις να σταθούν στο δρόμο της μεγάλης μας Επανάστασης... Αντρέα, πήγαινε αμέσως στο Ανώτατο Δικαστή με αυτή τη διαταγή μου. Να ανακοινωθεί ότι οποιοςδήποτε τολμήσει να μην υπακούσει στην απόφαση που γνωστοποίησα χτες, να συλληφθεί αμέσως και να τιμωρηθεί χωρίς δίκη και να κλειστεί ζωντανός σε κελί φυλακής και να μείνει χωρίς φαί και νερό μέχρι που

πεθάνει. Και συ, Ηλία, τρέξε στον Φρούραρχο και μεταβίβασε αυτή την διαταγή. Πες του να διπλασιάσει την φρουρά, νύχτα και μέρα, γύρω από τους κρεμασμένους μέχρι νεώτερη διαταγή. Πες του ότι αυτός και όλη η φρουρά φέρουν την ευθύνη αν οι διαταγές μου δεν εκτελεστούν.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (κατά μέρος στον Ηλία ειρωνικά καθώς φεύγουν) Εάν η Αντιγόνη ανελάμβανε την επανεκπαίδευση, δεν θα ήταν μια τρομερή αποτυχία;

(εξέρχονται ΑΝΤΡΕΑΣ και ΗΛΙΑΣ)

ΚΡΕΩΝ: (προς ΑΝΤΙΓΟΝΗ) Ο πόλεμος αυτός σου πείραξε τα νεύρα. Πήγαινε μέσα ν' αναπαυθείς, παιδί μου!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (κατά μέρος στον Κρέοντα). Θέλει παντριά το κορίτσι...

(εξέρχονται ΚΡΕΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΟΣ)

ΣΚΗΝΗ ΕΞΗ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σε απόγνωση). Δεν γεννήθηκα να μισώ αλλά ν' αγαπώ (πέφτει στα γονατά της και κλαίει)

ΙΣΜΗΝΗ: (την παίρνει στην αγκαλιά της και της χαϊδεύει το κεφάλι). Αδελφούλα μου αγαπημένη μου, γλυκειά αδελφή... Ξέχασέ το, ξεπέρασ' το...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (λυπημένα) Είδες την επιμονή να πηγαίνει χέρι-χέρι μ' ένα τρελό λογικό;

ΙΣΜΗΝΗ: Έτσι είναι οι άντρες. Τους φέρουμε στην κοιλιά μας με λύπες και με πόνους, τους θρέφουμε με το

στήθος μας, τριγυρίζουμε την τρυφερή παιδική τους ηλικία με καλές σκέψεις και με τρυφερότητα, για να τους βλέπουμε μετά, να μεγαλώνουν από τα τρυφερά μας χέρια, που θέλησαν να πλάσουν το πνεύμα τους με αγνότητα και καλοσύνη – τους βλέπουμε να μεγαλώνουν σαν άγρια, εγωιστικά κτήνη που ξεχύνονται στον κόσμο, διψασμένα για δύναμη, για πόλεμο και για αίμα... Είμαστε ένας άλλος κόσμος, χωριστός, Αντιγόνη. Η αγάπη μας μπορεί να φυσά σαν θύελλα σε όλη μας την ζωή – αλλά είμαστε λεπτές και αδύναμες, γιατί οι άντρες δεν μας καταλαβαίνουν. Όταν η δύναμη και η αγάπη συναντιώνται βλέπουμε πάντα να νικά η δύναμη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τότε πρέπει να κλείνουμε τα μάτια μας, αδελφούλα μου, και να νιώθουμε, στα σκοτεινά βάθη της ψυχής μας τα κύμβαλα της Αγάπης ν' αλαλάζουν με θρίαμβο την υπεροχή τους. (Το βλέμμα της σταθερά κοιτάει ψηλά. Γονατισμένη πάντα, ενώνει τα χέρια σαν σε προσευχή, μ' ένα αμυδρό χαμόγελο να φωτίζει το πρόσωπό της. Βρίσκεται σε έκσταση, χωρίς να προσέχει την Ισμήνη που μιλά).

ΙΣΜΗΝΗ: Δεν μπορούμε τίποτα να κάνουμε Αντιγόνη! Ξέχασέ το. Οι πέντε μέρες γρήγορα θα περάσουν και όλα θα έχουν τότε ξεχαστεί... Πρέπει να το ξεπεράσεις... Αντιγόνη!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σε έκσταση) Η φωνή της συνείδησης προστάζει το καθήκον μου... Αυτό που πρέπει να γίνει πρέπει να γίνει. Η συνείδηση μπορεί να μας κάνει όλους ήρωες...

ΙΣΜΗΝΗ: (την ταρακουνά με απόγνωση) Αντιγόνη! Πρέπει να το ξεπεράσεις... Αντιγόνη!... Αντιγόνη!... Ω θεοί, βοηθείστε με γιατί δεν ξέρω, δεν ξέρω τι να κάνω...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (ξαφνικά συνέρχεται). Οι θεοί δεν σε βοηθούν αλλά σε μισούν όταν δεν ξέρεις τι επιβάλλουν οι νόμοι τους!

ΙΣΜΗΝΗ: Αλλοίμονο! Μακάρι να μπορούσα ν'αλλάξω την απόφαση του Κρέοντα, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα.... Το είδες και σύ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Αν δεν μπορείς ν'αλλάξεις την απόφαση, άσ'την να μένει...και κάνε αυτό που πρέπει.

ΙΣΜΗΝΗ: Μα αυτό που λές είναι παράλογο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κατάρρα σε όλες τις λογικές όταν στέκονται αντίθετες στη συντριπτική ορμή του πόθου που φωλιάζει στη συνείδησή μου. Είμαι Ένα με αυτούς γιατί είμαι Ένα με το Παν. Αυτός είναι ο Πόθος. Και αυτή είναι η υπέροχη Ηδονή μου!

ΙΣΜΗΝΗ Μα τι νομίζεις ότι μπορείς να κάνεις; Αν υπήρχε κάτι θέλω να σε βοηθήσω, αδύναμη όπως είμαι.... Νομίζεις ότι μπορούμε ακόμη να μιλήσουμε στον Κρέοντα...(μετά από ξαφνική σκέψη) ή, μήπως πρέπει να βάλουμε τον Αίμωνα να μιλήσει στον πατέρα του;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Περιττές, άρρωστες, κουβέντες που γεμίζουν άβυσσο με ταπείνωση και αηδία. (σηκώνει τα δύο τρεμάμενα χέρια της με γυρισμένα τα δάκτυλα όπως στον εσταυρωμένο του Grünewald) θα βοηθήσεις αυτά τα χέρια να βουλιάξουν την αδικία στην ατίμωση;

ΙΣΜΗΝΗ: Δυστυχισμένη, ποιές άρρωστες ιδέες τριγυρίζουν στο πνεύμα σου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Είναι το πνεύμα μου!

ΙΣΜΗΝΗ: Τι πας να κάνεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Με αυτά τα χέρια θα κόψω τα πέντε σκοινιά και θα θάψω τα πέντε ιερά πτώματα, και θα υψώσω μνήμα με την άμμο, σημάδι στην γη τους... για τη δόξα του θελήματος των θεών που ξεπερνά τις αηδίες των ανθρώπων.. Θα βοηθήσεις τα χέρια αυτά;

ΙΣΜΗΝΗ: Στις απελπισμένες σκέψεις σου ζητάς απελπισμένους συμμάχους... Τα χέρια μου είναι μικρά κι'αδύναμα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μικρή κι'αδύναμ' είν' η ψυχή σου. Τα χέρια σου είν'η εικόνα της... Αλλά η δική μου δύναμη αρκετή θελάναι να με κάνει να προχωρήσω μόνη μου.

ΙΣΜΗΝΗ: Μα καταλαβαίνεις τον κίνδυνο που θα σε φάει; Αν σε πιάσουν ο Κρέων θα είναι χωρίς οίκτο...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Είμαι το όργανο της Μοίρας...εγώ δεν υπάρχω πια.

ΙΣΜΗΝΗ: Αντιγόνη μου, κυνηγός ένα όνειρο. Ο Κρέων έχει τους λόγους του. Αυτές οι πέντε μέρες γρήγορα θα περάσουν και όλα θα ξεχαστούν. Τις μέρες ειρήνης που θ'ακολουθήσουν ούτε που θα τα σκεπτόμαστε πια. Κανένas, ύστερα κι'όλας από πέντε μέρες...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Αυτές οι πέντε μέρες αγωνίας θα είναι για μένα πέντε αιώνες ντροπής... και τύψεων.

ΙΣΜΗΝΗ: Όλα αυτά για μια εφήμερη σκιά, Αντιγόνη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Όλα τα εφήμερα είναι αιώνια όταν κυλάνε σε ωκεανό Αγάπης.

ΙΣΜΗΝΗ: (κλαίει απελπισμένα) Είσαι η μόνη που έχω σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν αντέχω να σε δω να χάνεσαι...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σε χαμηλή φωνή, σαν να μιλά στον εαυτό της) Σκέπτεται μόνο τον εαυτό της... (δυνατά στην Ισμήνη), Πάψε να μιλάς γιατί δεν θέλω να σε αποχωριστώ με περιφρόνια (γυρίζει την πλάτη στην Ισμήνη, σταματά λίγο και συνεχίζει). Πήγαινε Ισμήνη. Η παρουσία σου μολύνει τις καθάρεις σκέψεις μου... Η ψυχή μου θέλει να μείνει στη μοναξιά της... Είναι πάντα στην μοναξιά που οι θεοί αποκρίνονται στις προσευχές μας...

ΙΣΜΗΝΗ: Οι θεοί να σε βοηθήσουν στον σωστό δρόμο... όσο για μένα, θα προσεύχομαι για σένα...

(εξέρχεται η Ισμήνη)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (Στέκει για λίγο ακίνητη, χέρια μπλεγμένα, σε βαθιά σκέψη, μάτια στραμμένα προς την είσοδο. Σε λίγο βλέπει τους Αντρέα, Ηλία και Αίμωνα να βαδίζουν προς το Χώλ. Τους κοιτάζει επίμονα χωρίς να κινείται.) Να τους, που μούρχονται... αφού εκπλήρωσαν το καθήκον... Γελόια ανθρωπάκια, ο Ηλίας και ο Αντρέας...και (η φωνή της θερμαίνεται) ο Αίμων...Αίμων...Αίμων σ' αγαπούσα κάποτε αγάπη μου, σε πελώρια αγάπη, με όλη την παρθενική φλόγα της νιότης μου... όταν τα ντροπαλά μου χείλια άγγιζαν το πρόσωπό σου ήσουν για μένα το Παν... ο Κόσμος ολόκληρος, αγάπη μου, που πίστευα ότι τον έκανα δικό μου αφομοιωμένη σε μια ενότητα... δοσμένη, λιωμένη

σε θεία αγκαλιά... Περίεργο πώς τώρα μου φαίνεσαι μικρός και ασήμαντος μπροστά... μπροστά στο Μεγαλείο του Πόθου που με λιώνει σε υπέροχη μέθεξη με την παγκοσμιότητα των υπάρξεων. Αισθάνομαι πως τώρα η Αγάπη είναι διαφορετική... κι' όμως τόσο ίδια στη φύση της. (αποσύρεται σιγά προς την αριστερή είσοδο για να μη την δουν)

(Εξέρχεται η ΑΝΤΙΓΟΝΗ)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Εισέρχονται οι ΑΝΤΡΕΑΣ, ΗΛΙΑΣ, ΑΙΜΩΝ κουρασμένα, κεφάλια σκυφτά, ο καθένας δοσμένος στις σκέψεις του)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μιάς μέρας δουλειά και τελείωσε. Κερδισμένη, χαμένη...ούτε ξέρω...

ΑΙΜΩΝ: Δεν καταλαβαίνω τι κάνει η Αντιγόνη... Είναι περίεργη αυτές τις μέρες, με αποφεύγει από χτές...

ΗΛΙΑΣ: Κανείς δεν καταλαβαίνει τι ο άλλος κάνει. Καταλαβαίνει μόνο αργότερα, όταν έρχεται με αίμα και τύψεις... Τότε ρωτάς <είμαι υπεύθυνος;>... γιατί υπήρξα τόσο αδύνατος ή γιατί υπήρξα τόσο σκληρός;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αρχίζει να σκοτεινιάζει... Οι νυχτερινοί φρουροί πήραν τις θέσεις τους... Πάμε να κοιμηθούμε ή να ονειρευτούμε... κοιμισμένοι ή ξύπνιοι.

(εξέρχονται όλοι από αριστερά)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

(Η νύχτα απλώνεται σιγά, καθώς η μουσική αρχίζει να παίζει την **Εισαγωγή του Tannhäuser**. Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ εμφανίζεται από

την δεξιά πόρτα, την φωτίζει προβολέας καθώς έχει φορέσει μαύρο πανωφόρι κρατά το χέρι μαχαίρι. Στέκεται για λίγο ενώ η μουσική συνεχίζεται σε όλη τη σκηνή αυτή και αρκετά ακόμη αργότερα μετά την αυλαία)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τρέμει τα χέρι μου... αλλά ηδονική έκσταση μεγαλώνει την ψυχή μου... Ω, Θεοί... κρατάτε σταθερό το χέρι αυτό... χωρίς οίκτο να συντρίψει την ανομία... στον ιερό βωμό της Συνείδησης... (ορμά προς την πύλη. Η Αντιγόνη εξέρχεται. Η μουσική παίζει για ένα διάστημα ακόμη.)

(Διάλειμμα)

(Εισέρχονται στρατιώτες χορεύοντας, μουσική υπόκρουση από τον <χορό των προβάτων> (2^η πράξη της Ντάμας Πίκα του Τσαϊκόφσκυ)

ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΚΟΣ: Είμαστε τώρα όλοι ελεύτεροι...Με γιορτές η Ελευθερία.

ΜΙΑ ΧΩΡΙΚΗ: Περασμένες οι έγνοιες του παλιού καιρού, καιρός να ξεχάσουμε...

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ: (χαρούμενα) Όσοι πέθαναν πέθαναν, όσοι ζουν, ζουν. Χοπ λα λα

ΧΩΡΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: Περασμένα, ξεχασμένα. Όλα ξεχάστηκαν, ας χορέψουμε και χαρούμε...

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ: Το μέλλον είναι μπροστά μας, Είμαστε όλοι εδώ... να χαρούμε.

(Τέλος της Πρώτης Πράξεως)

(Στο διάλειμμα παίζεται η *Rosalinde του Schumbert*)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Η σκηνή όπως στην Πρώτη Πράξη. Η αυλαία σηκώνεται και το Χώλ μένει για λίγο κενό)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ένας στρατιώτης παρουσιάζεται από την πύλη, προχωρεί διστακτικά, σταματά σαν να θέλει α φύγει, μετά μπαίνει μέσα και κοιτά γύρω του, χωρίς να ξέρει τι να κάνει. Στην αμηχανία του κτυπά σε μια καρέκλα. Ο ΑΝΤΡΕΑΣ ακούει τον θόρυβο και έρχεται βιαστικά από την αριστερή πόρτα, προσπαθώντας στη βιασύνη του να φορέσει το σακάκι του)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ε, συ εκεί. Πώς μπαίνεις έτσι στην αίθουσα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (ξαφνιασμένος) Καλή...καλή μέρα κύριε,

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν ήρθες εδώ να μας ευχηθείς καλή μέρα, ε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όχι, κύριε...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τότε γιατί μπήκες;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είναι συνήθειο...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Είναι συνήθειο νάρχεσ' εδώ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όχι κύριε...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τότε γιατί λες ότι είναι;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είπα ότι είναι συνήθειο...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Το άκουσα...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είναι συνήθειο να λέμε καλημέρα, κύριε...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Α, έτσι, κ' επειδή είναι συνήθειο να λέμε καλημέρα μου κουβαλήθηκες εδώ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όχι, κύριε (μόνος του) Αυτός στραβοξύπνησε σήμερα!

(εισέρχεται ο ΗΛΙΑΣ)

ΗΛΙΑΣ: Τι γινετ' εδώ;; (στον στρατιώτη) Ποιος είσαι;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ένας τρελός. Ούτε ξέρει τι λέει!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όχι, κύριε.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Όχι, κύριε, Ναι κύριε! Γιατί ήρθες εδώ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν ήρθα...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Και ποιος είν' αυτός που στέκετ' εκεί;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Θα πρέπει, νομίζω,νάμαι εγώ...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Νομίζεις. Δεν είσαι σίγουρος!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όχι, αφού δεν με βλέπω...

ΑΝΤΡΕΑΣ: (στον ΗΛΙΑ) Τι είδους μυαλό είναι αυτό; Κάποιος φόβος τον έχει αποβλακώσει. «ώστε δεν ήρθες εσύ!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Όχι, δεν θαρχόμουν αν μπορούσα να αποφασίσω. Μ' έστειλαν, κύριε.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τι; Να κλέψεις;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σε παρακαλώ κύριε, εγώ είμαι τίμιος άνθρωπος.

ΗΛΙΑΣ: Ας τον σε μένα. Αλλιώςτικα δεν τελειώνουμε. Κάτι έχει να μας πει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν μπορεί να με κατηγορεί, κύριε. Είμαι τίμιος άνθρωπος εγώ. Πολέμησα στην Επανάσταση, πήρα παράσημο εγώ. (περήφανα) Σκότωσα πέντε εχθρούς εγώ, κύριε χώρια αυτούς που δεν ξέρω αν τους σκότωσα όπως έπρεπε. Πήρα παράσημο, εγώ. Είμαι τίμιος άνθρωπος εγώ, κύριε.'

ΗΛΙΑΣ: Όστε είσαι τίμιος εσύ λοιπόν, όπως λες...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δεν το λέω εγώ, κύριε. Όλος ο κόσμος το λέει. Σκότωσα τόσους εχθρούς εγώ, κύριε...

ΗΛΙΑΣ: Εγώ δεν είμαι όλος ο κόσμος και δεν το ξέρω. Τι έκανες για να είσαι τίμιος;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Σκότωσα, κύριε. Έκανα ό,τι ζητούν από μένα να κάνω. Είμαι τίμιος εγώ και υπακούω στον Νόμο...

ΗΛΙΑΣ: Και είσαι αλήθεια ευτυχισμένος ανθρωπάκι μου. (στον ΑΝΤΡΕΑ). Φτηνή 'ναι η Ευτυχία, Αντρέα, απ'ό,τι ξέρω. Πλάνο που πουλιέται μια δεκάρα. Πουλημένο σε κάθε γωνιά του δρόμου σε πάγκους σελφ-σέρβις που έχει στήσει η διάνοια της κοινωνίας – που το λέει όλος ο κόσμος. (στον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ που τον κοιτά χωρίς να καταλαβαίνει). Κάνεις ό,τι σου λένε να κάνεις – τα λοιπά είναι ραχάτι και καθαρή συνείδηση (ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ που τον κοιτά κατανεύει ηλίθια) (Γυρίζει προς τον ΑΝΤΡΕΑ, σοβαρά). Λευτεριά από φόβο, λευτεριά από στέρση... Λάτρεψε ένα Είδωλο αυταπάτης, ό,τι και νάναι, να σε κάνει ευτυχή, ιδίως όταν σου το προσφέρει η κοινωνία, ιδίως όταν το λέει όλος ο κόσμος. Ετοιμοπαράδοτο Είδωλο σε μαζική παραγωγή και αφθονία.... Χωρίς να τολμάς να ξέρεις εσύ ό,τι οι άλλοι σου δίνουν να ξέρεις... Να τι θα πει νάσαι τίμιος άνθρωπος που σε σέβεται και λατρεύει η κοινωνία. Πλάνο που πουλιέται για μια δεκάρα. Η σκέψη φτώχηνη τη σάρκα μας, Αντρέα... Δεν την έχω τη δεκάρα για να γίνω ευτυχισμένος... (κάθεται σε μια γωνία, χώνει το πρόσωπό του στα δυό του χέρια).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (που κοιτάει αποχαυνωμένος τον ΗΛΙΑ, χωρίς να καταλαβαίνει λέξη, προς τον ΑΝΤΡΕΑ) Τι λέει;

ΑΝΤΡΕΑΣ: 'Ότι είσαι ένας ευτυχισμένος άνθρωπος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Α, αυτό λέει τόσην ώρα! Μα είναι τόσο απλό. Όταν είσαι τίμιος, όταν κάνεις ό,τι λέει όλος ο κόσμος, είσαι πάντα ευτυχισμένος. Μα ο μπελάς είναι ότι δεν μπορώ να το κάνω πάντα... όπως τώρα, αλλά δεν φταίω εγώ!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ποιος φταίει;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τους είπα εγώ να προσέχουν, αλλά δεν μ'άκουγαν. Είναι αυτός ο βλάκας που έφερε το κρασί που τα έκανε όλα. Να φέρνει κρασί νυχτιάτικα! Ξέρεις τι σημαίνει κρασί; Το κρασί είναι άτιμος σατανάς, είναι παροιμία της μάνας μου.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έχεις πολλού στην οικογένεια που λένε παροιμίες;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Η παροιμία, κύριε είναι η σούμα της αλήθειας!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ποιος σου τόλεγε αυτό;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ο παππούς μου!

ΗΛΙΑΣ: Αυτό είναι καλό! Η σούμα της αλήθειας! Η μαγική υπεραπλούστευση που φτιάχνει την Ευτυχία της μεγάλης μάζας και του Κράτους. Τα ετοιμοπαράδοτα κοινωνικά κλισέ εκτεθειμένα σε ράφια για καθημερινή χρήση... Και τι αποτέλεσμα! Λευτεριά από Φόβο, Αντρέα, αφού δεν έχεις ευθύνη να κρίνεις εσύ τι είναι καλό και τι είναι κακό. Όλη η πραγματικότητα, η περίπλοκη και πολλαπλή, γίνεται <σούμα>. Έτσι, η σούμα της πραγματικότητας γίνεται για τον καθένα η πραγματικότητα της σούμας, γενικός κανόνας και τάξη της κοινωνίας, κι'αυτό γιατί; Διότι ο καθένας μπορεί να το καταλάβει χωρίς την δυσκολία της σκέψης και της επιλογής. Το πιο δύσκολο να καταλάβει η σκέψις είναι ο εαυτός της.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Εγώ δεν καταλαβαίνω τίποτε από όλα αυτά!

ΗΛΙΑΣ: Το κοινωνικό κλισέ λέγει <οφείλεις>, <δεν οφείλεις>. (του προβάλλει το δάκτυλο) Οφείλεις να μη κλέβεις

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ποτέ δεν κλέβω εγώ.

ΗΛΙΑΣ: Να μη λες ψέματα!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ποτέ δεν είπα ψέματα!

ΗΛΙΑΣ: Να μη παραβαίνεις τις διαταγές!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ποτέ, ποτέ μου.

ΗΛΙΑΣ: Γιατί ποτέ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Γιατί θα τιμωρηθώ αν το κάνω.

ΗΛΙΑΣ: Τόσο απλό! Αλλά η πραγματικότητα είναι περίπλοκη. Η κοινωνική ευθύνη τελειώνει όταν έχεις υπακούσει. Τότε η σκέψη είναι άχρηστη. Μα η σκέψη λέει ότι η ευθύνη αρχίζει όταν ρωτάς τον εαυτό σου: <γιατί δεν τα αρνήθηκα?> (μιλά στον εαυτό του, κρατά το κεφάλι του μέσα στα δύο του χέρια) Γιατί δεν αρνήθηκα να υπακούσω?

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (Στον Αντρέα) Τι θέλει να πει;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ξέρεις να μαγειρεύεις;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ναι, μερικές φορές.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Όταν θες να μαγειρέψεις κάτι χωριστό για τους φίλους σου, φοβάσαι και ρωτάς <θα γίνει καλό η όχι?>

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (με κατανόηση), Ναι, αλήθεια!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αλλά όταν έχεις μια συνταγή τότε είσαι βέβαιος!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (με ενθουσιασμό κατανόησης). Αυτό είναι!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αυτό ακριβώς εννοεί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (με έκπληξη) Αυτό εννοεί; Τι περίεργο που δεν είχα καταλάβει (γελώντας προς τον ΗΛΙΑ). Οι γραμματιζούμενοι κάνουν τα πιο εύκολα πράγματα τόσο δύσκολα που κανείς δεν καταλαβαίνει. Τώρα κατάλαβα. Δεν ήξερα ότι τόση ώρα μιλάγαμε για μαγειρική!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(εισέρχεται ο ΚΡΕΩΝ με τον ΥΠΟΥΡΓΟ)

ΚΡΕΩΝ: Τι φασαρία είναι αυτή; Ποιος είναι αυτός; Τι θέλει εδώ;

ΑΝΤΡΕΑΣ: (ταραγμένος) Είναι ένας στρατιώτης που τον έστειλαν για κάτι. Όλο αυτό το διάστημα προσπαθούσαμε να μάθουμε τι θέλει αλλά δεν μπόρεσε να μας εξηγήσει. (Προς τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ) Θα πεις επι τέλους στον Στρατηγό τι θέλεις;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ο Στρατηγός! (κάνει άγαρμπο χαιρετισμό). Στρατηγέ μου, είμαι στρατιώτης της Φρουράς. Πολέμησα με την Επανάσταση και ήρα παράσημο. Με διέταξαν να έρθω εδώ. Με υποχρέωσαν να έρθω. Κάνω αμέσως ό,τι με διατάσσουν και ακολουθώ τις διαταγές

εγώ. Δεν ήταν χωρ΄σι αφορμή που μου δώσαν το παράσημο.

ΚΡΕΩΝ: Πολλά λόγια λες. Ποιός σ΄ έστευλε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Είναι ο ίδιοςο Φρούραρχος. Είπε ότι πρέπει να μάθετε τι έγινε.

ΚΡΕΩΝ: Μίλα λοιπόν!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Να, Στρατηγέ μου. Είναι έτσι. Είμαστε τέσσερεις στον Λόφο της Άμμου. Οι καλύτεροι στρατιώτες της Φρουράς. Κανείς δεν φταίει. Και φυλάγαμε με προσοχή. Και τότε είναι αυτό το παιδί που έφερε τα κρασί. Ξέρετε τι είναι το κρασί τα μεσάνυχτα! Εγώ, Στρατηγέ, τους είπα να προσέχουν. Αλλά ο Λεωνίδας λέει – τώρα μπορεί να μην ήταν ο Λεωνίδας που το είπε, κάποιος είπε, ότι τα πτώματα άρχισαν να βρωμάνε. Δεν μπορώ εγώ να μυρίσω καλά, Στρατηγέ, τόχω από γεννησιμιού μου. Έτσι είπαν ότι τα πτώματα μυρίζουν ή κάτι τέτοιο, και ότι πρέπει να πιούμε λίγο κρασί για απολύμανση. Έτσι όλοι ήπιαμε από λίγο – όχι, καθόλου πολύ, μόνο λίγες σταγόνες, αλήθεια Στρατηγέ μου. Και τότε κάποιος είπε ότι τα πτώματα μύριζαν πολύ και ότι αυτό ήταν επικίνδυνο. Και είπε ότι το κρασί, είπε, έχει οινόπνευμα το οποίο απολυμαίνει. Και τότε μας είπε να πιούμε κάτι παραπάνω για το καλό μας, και όλοι μας ήπιαμε, και εγώ ήπια λίγο, αφού όλοι πίνανε, τι νάκανα; Και τότε τα πτώματα πραγματικά μύριζαν...

ΚΡΕΩΝ: (ανυπόμονα) Τώρα θα πάψεις τις βλακειές σου και θα μας πεις τι έγινε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Λοιπόν, Στρατηγέ μου, το κρασί είναι άτιμος σατανάς, που λένε, και ανεβαίνει απάνω στο

κεφάλι και μετά κατεβαίνει στα βλέφαρα – αλλά ήταν περίεργο, Στρατηγέ μου, με τόσο λίγο που ήπιαμε και δεν το κάναμε για μας αλλά η μόλυνση θα ήταν κακή για όλον τον Λόχο. Δεν μπορείς να θέσεις σε κίνδυνο έναν ολόκληρο Λόχο! Και τότε σηκώθηκα και πήγα προς νερού μου και όταν γύρισα το κεφάλι – ήταν ωραίο φεγγάρι ήτανε, κοίταξα στα πτώματα που ήταν κρεμασμένα...

ΚΡΕΩΝ: Τι έγιναν τα κορμιά;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Να, Στρατηγέ, κοίταξα που λέω και ούτε και που κρεμόντουσαν πιά!

ΚΡΕΩΝ: Βλάκα, αρχιβλάκα, τι έγιναν τα πτώματα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Τι να σου πω Στρατηγέ μου! Αυτό ρώτησα και εγώ. Τι έγιναν τα πτώματα? Και τότε σκέφτηκ΄ αμέσως να σημάνω συναγερμό – εγώ πρώτος το έκανα. Και τότε όλοι νομίσαμε ότι τα πτώματα εξαφανίστηκαν και ο Λεωνίδας είπε ότι αυτό κάποιος θεός το έκανε. Και όλοι μας τρομάξαμε γιατί αυτό ήταν κάτι υπερφυσικό, νιώσαμε μια δύναμη που μας τριγύριζε μέσα στην νύχτα και παραλύσαμε, μας έπιασε ο φόβος του θεού και όλοι στεκόμαστε μη ξέροντας τι να κάνουμε. Φόβος Θεού Στρατηγέ μου! Μα σε λίγο αφού όλα έμεναν ήσυχα ξανάρθε το θάρρος στις καρδιές μας... και ο Λεωνίδας είπε – τώρα να μην ήταν ο Λεωνίδας – κάποιος είπε να πάμε κοντύτερα να κοιτάξουμε. Και οι καρδιές μας ήταν πάντα με το φόβο Θεού διότι όταν δεν καταλαβαίνεις κάτι είναι πάντα θέλημα θεού διότι τι άλλο μπορεί να είναι; Και τι μπορείς να κάνεις όταν κάτιτις είναι πράξη εού; Και τότε ο πρώτος που έφτασε έβαλε τις φωνές... Τα σώματα είναι εδώ είπε και όλοι μας ανακουφιστήκαμε και τρέξαμε να δούμε... Τα σχοινιά

ήταν κομμένα και τα σώματα μισοσκεπασμένα με άμμο. Αυτός που τόκανε δεν είχε χρόνο να τελειώσει και τόσκασε από φόβο μη τον πιάσουμε. Και τότε όλοι μας ευχαριστηθήκαμε και λέγαμε , ωραία, και λοιπόν τι, αφού τα πτώματα είναι εδώ και μπορούμε ακόμη να τα φιλάμε. Και τότενες, ο Φρούραρχος πούχε ακούσει όλη την φασαρία ήρθε σε μας και με διάταξε, αφού εγώ μίλησα πρώτος, να έρθω να σας πω τι έγινε και το νέο διαδόθηκε παντού... Και όλοι λέγαμε, εν τάξει, τίποτα δεν έγινε και τα κορμιά είν' εδώ και εμείς τα φυλάμε μια χαρά όπως πρώτα και...

ΚΡΕΩΝ: Φτάνει, φτάνει... όσοι δεν έχουν μυαλό για σκέψη έχουν γλώσσα για κουβέντα...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Αυτό είναι φρικτό. Η μεγαλύτερη καταστροφή που θάχει ατέλειωτες πολιτικές συνέπειες κ'εδώ έχουμε τον Φρούραρχο να μας λέει τίποτα δεν έγινε. Πώς μπορεί να κυβερνηθεί ένα Κράτος όταν οι υπηρέτες του είναι ανίκανοι να καταλάβουν τις συνέπειες των πράξεών τους!

ΚΡΕΩΝ : Δεν χρειάζεται να φωνάζεις όταν το κακό έγινε και τελείωσε. Αυτοί που φτάνει θα πληρώσουν. Εμείς πρέπει να δούμε το γεγονός και τις συνέπειες (προς τον ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ) Μας έφερες βαριά νέα και τα νόμισες ελαφρά. Πήγαινε στον Φρούραρχο και πεσ'του ότι αν αυτός και εσείς οι τέσσαρες φρουροί δεν μου φέρετε εδώ αυτόν που κατέβασε και πήγε να θάψει τα πέντε σώματα των κρεμασμένων σε λίγο θα υπάρξουν πέντε νέα σώματα στη θέση τους. Πήγαινε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: (φεύγοντας στον ΗΛΙΑ) Αυτό δεν είναι δίκαιο. Μα είπαν να φυλάξουμε τα πέντε σώματα και τα πέντε σώματα είναι πάλι εκεί. Κάναμε το καθήκον μας.

(εξέρχεται ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Είναι φανερό. Είναι ξεκάθαρο. Όλοι ξέρουμε ποιος τόκανε. Μόλις σιγάσανε τα κανόνια, οι εχθροί του λαού της Θήβας δεν δέχονται την ήττα τους. Είναι η μέθοδος των ηλιθίων πράξεων απλώς για προβοκάτσια. Στείρε το φόβο ενός κάτι αγνώστου που έρχεται για να υπονομεύσεις την αντίσταση όταν ο εχθρός ξαναρχίζει την δράση. Τα οργανωμένα συμφέροντα - τα πιο αιχρά κλαι [ιό επικίνδυνα συμφέροντα έτοιμα να αντιπαραθέσουν τον αμαρτωλό τους σκοπό εναντίον της ευημερίας του λαού μας. Πρέπει να ενεργήσουμε αμέσως προτού είναι πολύ αργά... Πρέπει να πνίξουμε...

ΚΡΕΩΝ: Πρέπει πρώτα να βρούμε αυτό που πρέπει να πνίξουμε!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Για μένα είναι ξεκάθαρο. Κανείς άλλος λόγος παρά πολιτική εξέγερση. Το πράμα μιλάει μόνο του...

ΚΡΕΩΝ: Η δίψα του κέρδους είναι το κίνητρο για τον καθένα που ενεργεί. Το χρήμα ή ο πόθος να το αποκτήσει κανείς είναι η κινητήρια δύναμη στο Κόσμο. Σβήσε όλα τα κίνητρα κέρδους και ο Κόσμος θα σαπίσει από αδράνεια.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Πρέπει να βρούμε ποια συμφέρον-τα ενεργού, Αλλιώςτικά χανόμαστε...

ΚΡΕΩΝ: Πρέπει να βρούμε τον φορέα τους, το συμφέρον θα ξεχειλίσει από την τσέπη του. (στον ΗΛΙΑ και ΑΝΤΡΕΑ). Εσείς είσαστε πλησιέστερα στον λαό. Τι λέτε για όλα αυτά;

ΑΝΤΡΕΑΣ: Τίποτα δεν είναι βέβαιο. Δεν θα περίμενα ότι οποιοσδήποτε θα τολμούσε, μια μόλις μέρα μετά την ανακωχή. Εάν αποκλείσουμε το χέρι του Θεού, θα είναι χέρι ανθρώπου και ο άνθρωπος δεν κάνει τίποτα χωρίς να τον κινεί το συμφέρον, εκτός αν είναι οι βλάκες.

ΗΛΙΑΣ: Γιατί εξαιρείς τους βλάκες; Και αυτοί έχουν το μερίδιό τους στο χτίσιμο του Κόσμου. Η μόνη δυσκολία είναι ότι ο κόσμος είναι τόσο πνευματικά σε σύγχυση ώστε ποτέ δεν θα ξέρουμε εξ ορισμού ποιοι είναι οι βλάκες και ποιοι δεν είναι...

(ο θόρυβος ανδρών που φωνάζουν και βρίζουν πλησιάζει. Ο ΗΛΙΑΣ πηγαίνει προς την Πύλη)

ΗΛΙΑΣ: Κάτι στρατιώτες πλησιάζουν.... Ο Φρούραχος...
Σέρνουν μαζί τους μια γυναίκα...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ και άλλοι στρατιώτες με τον Φρούραρχο μπαίνουν μέσα σπρώχνοντας την ΑΝΤΙΓΟΝΗ , τα χέρια της δεμένα με ένα σχοινί)

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Μπές μέσα κάθαμα, που μας έφερες σε αυτή την κατάσταση. Σαν τον διάβολο μπήκες να μας φέρεις σε δυστυχία...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Νόμιζες πώς θα γλυτώσεις, ε?

ΕΝΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Δειλή, δεν προσπάθησε καν να φύγει. Γυναίκα, διαβόλου γέννα.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ποιος σε πλήρωσε ή κοιμήθηκες μαζί του για να έρθεις και να βάλεις τη ζωή μας σε κίνδυνο και της γυναίκας μου και των παιδιών μου...

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: (στον Κρέοντα) Ποιος θα πίστευε ότι αυτή η άθλια πόρνη θα είχε τη δύναμη να κόψει τα σχοινιά και να σκεπάσει τα κορμιά με άμμο? Πρώτα κατάφερε να μας αποσπάσει την προσοχή και να φύγει. Αλλά πού; Αυτό δεν την έφτανε – τα σώματα δεν σκεπάστηκαν αρκετά και ξαναγύρισε. Ήφερ ένα φτυάρι για να τελειώσει τη δουλειά που είχε αρχίσει με τα χέρια της, σαν τρελή, σαν λυσσασμένο ζώο. Απ' όλες τις πληγές που μας έριξαν οι θεοί καμία σε όλους τους αιώνες δεν ήταν χειρότερη από την φανατισμένη γυναίκα. Αδύνατη απ'τη φύση, εξαπατά, χτυπάει, διψώντας για εκδίκηση για ό,τι νομίζει ότι στερήθηκε άδικα. Φοβερό είναι το χτύπημα αυτού που αισθάνεται ότι το καταπιέζει η αδικία. Καμιά γυναίκα δεν συγχωρεί που δεν γεννήθηκε άντρας...

ΤΡΙΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Και είμαστε , μεις, οι άντρες, που είμαστε πάντα τα θύματα της εκδίκησης της γυναίκας...

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Γυναίκα, διαβόλου γέννα...

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Ξαναγύρισε με ένα φτυάρι για να τελειώσει τη δουλειά της. Ανέβηκε τον λόφο και ρίχτηκε στην δουλειά με την τυφλή αφοσίωση κτήνους που το κινεί το ένστικτο. Οι φρουροί, που ήσαν παράμερα για ν'αποφύγουν την μυρουδιά, τρέξαν' απάνω της αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση να ξεφύγει. Συνέχισε την δουλειά της και έριχνε την τελευταία φτυαριά με άμμο όταν ο πρώτος στρατιώτης την άρπαξε. Και μετά, ρίχνοντας το φτυάρι, κοίταξε τη σωρό της άμμου που έριξε πάνω στα πτώματα και έβγαλε δυνατή κραυγή που μας έκανε ν'ανατριχιάσουμε. Θεοί, φώναξε, έσφαξα την αδικία. Και μετά, γυρνώντας στους στρατιώτες, Δέστε το τάφο, τους είπε, στρογγυλό

δείχνοντας στους ουρανούς σαν βυζί γυναίκας. Από αυτό το σήμα οι άνθρωποι που ζούν και οι άνθρωποι που θα ζήσουν θα ρουφούν με πάθος το γάλα της αγάπης.... Τρελά λόγια, που κανείς μας δεν καταλάβαινε και όμως, για λίγο, όλοι μας μέναμε ακίνητοι με περίεργο συναίσθημα σαν να ακούγαμε αυτές τις ίδιες τις χορδές της καρδιάς μας να ηχούν την μελωδία των λέξεων που τις κτύπησαν. Γιατί ήταν κάτι στα μάτια της – μια φλόγα, που απειλούσε να κάψει τις ψυχές μας. Μια δυναστική ορμή τρέλας ή βαθιάς πίστης για ένα σκοπό, που όλοι μας σαν να αισθανόμαστε αλλά είμαστε ανίκανοι μέσα στον φόβο μας να δούμε ή να καταλάβουμε...

(Εν όσο μιλούσε εισέρχεται η ΙΣΜΗΝΗ, βλέποντας την ΑΝΤΙΓΟΝΗ, πηγαίνει στην γωνία και κλαίει)

ΚΡΕΩΝ: Απίστευτο! (στην ΑΝΤΙΓΟΝΗ) Είναι αλήθεια που λένε αυτοί οι τρελοί? Μπορεί να είσαι σύ ή αυτά τα σκυλιά έφτιαξαν την ιστορία για να σώσουν το τομάρι τους? Γιατί οι άνθρωποι δεν διστάζουν σε ό,τι ψέμα ή ατιμία ή έγκλημα όταν το τομάρι τους είναι σε κίνδυνο. Πες μου ότι είναι ψέμα!

ΙΣΜΗΝΗ: (γωνατίζει μπροστά στον Κρέοντα). Όχι δεν είναι αλήθεια, δεν είναι αλήθεια. Η Αντιγόνη ήταν μαζί μου όλη την νύχτα, κοιμήθηκε στο δωμάτιό μου, δεν με άφησε όλη την νύχτα. Δεν είναι αλήθεια ό,τι λένε, μη τους πιστεύεις...

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: (έκπληκτος) η Αντιγόνη!!

ΚΡΕΩΝ: Και όμως δεν είναι ιστορία που εφεύραν... Αλλά όταν το τομάρι κινδυνεύει ολόκληρη εκατόμβη από αθώους είναι φτηνό αντάλλαγμα... (στον ΦΡΟΥΡΑΡΧΟ

και τους ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ) Αν όλο αυτό το φτιάξατε, χίλιοι θάνατοι δεν θα είναι αρκετοί...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σηκώνοντας αγέρωχα το κεφάλι) Δεν το φτιάξανε. Είναι αλήθεια.

ΙΣΜΗΝΗ: Όχι, όχι, δεν είναι αλήθεια (πέφτει στο χώμα και κλαίει)

ΚΡΕΩΝ: (έκπληκτος) Είναι αλήθεια! Αλλά γιατί;... Ήξερες τη διαταγή μου!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ήξερα τη διαταγή σου. Και υπάκουσα στη δική μου.

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ: Δεν μπορεί να το αρνηθεί. Η άμμος είναι ακόμη στα νύχια της. Η φύση της γυναίκας. Κρύβονται και λένε ψέματα, ψέματα, ψέματα – μέχρι να τις πιάσεις. Και μόλις τις πιάσεις, ομολογούν. Με το παθητικό θάρρος του αδύναμου θύματος, έτοιμες να κατηγορήσουν τον κατηγορό τους.. Έτσι κάνουν όλες...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Γυναίκα, διαβόλου γέννα...

ΚΡΕΩΝ: Ό,τι έγινε, έγινε. Γυρίστε στις θέσεις σας και προσέχτε ότι κανείς δεν πλησιάζει τον λόφο. Θα πάρετε αργότερα διαταγές...

(εξέρχονται ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΦΡΟΥΡΟΙ)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ο ΚΡΕΩΝ στέκεται ακίνητος για λίγο, κοιτά τους φρουρούς που φεύγουν, μετά κοιτά επίμονα την ΑΝΤΙΓΟΝΗ)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Αυτό ήταν τόσο ξαφνικό και απρόσμενο. Πρέπει να πάρεις απόφαση που πονάει....Και όμως μπορείς να το αποφύγεις αν...

ΚΡΕΩΝ: Τι αν?

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Αν το όλο θέμα το θάψουμε μυστικά!

ΚΡΕΩΝ: Δεν μπορείς να κρύψεις αυτό που έγινε και υπάρχει!

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Κανείς δεν ξέρει την αλήθεια αν η αλήθεια δεν είναι γνωστή σε κανέναν. Αν το κρύψουμε είναι σαν να μην έγινε. Μόνο ό,τι πιάνουν οι αισθήσεις υπάρχει.

ΚΡΕΩΝ: Έδωσα διαταγή και όλοι το άκουσαν. Αλλά ακόμη και αν κανείς δεν το άκουσε υπάρχουμε δύο που ξέρουν: εγώ και η συνείδησή μου. Είναι αρκετό που την αλήθεια την ξέρω για να υπάρχει... Όχι... Πρέπει να τις ματιάζουμε τις συνέπειες.... Δεν θα προδώσω τον εαυτό μου. Έχω ένα ρόλο να παίξω στην Ιστορία και μια αποστολή να τελειώσω.... Πρέπει να ζούμε με τις αρχές που πιστεύουμε. Ό,τι θεωρείς αναγκαστικό για τον άλλον πρέπει πρώτος να το ζεις εσύ. Οι αρχές που κυβερνούν τη ζωή μας υπάρχουν περισσότερο από κάθε τι – οι πράξεις μας είναι η έκφρασή τους. Τότε ο άνθρωπος ξεπερνά το κτήνος που είναι και μπορεί να πει <ξέρω γιατί ενεργώ έτσι>. Ξέρω πως υπάρχουν συνέπειες. Αυτό που είναι πρέπει για τους άλλους είναι καθήκον για μας. Ξέρω το καθήκον μου. Ακόμη και όταν η φλόγα της συνείδησης αγγίζει και καίει την καρδιά μου... Αλλά εσύ, Αντιγόνη! Σε αγάπησα σαν δικό μου παιδί. Σε προφύλαξα και σε ανάθρεψα με χέρι αγάπης – έθρεψα το σώμα σου και το πνεύμα σου με την ελπίδα

να σε δω μια μέρα να μου παραστέκεσαι, να με προστατεύεις με την τρυφερότητά σου, να δώσεις ευτυχία στα γεράματά μου... Μου δίνεις θλίψη για την αγάπη μου, μου δίνεις ντροπή για τις ελπίδες μου... Ω, που όλες οι κατάρες των θεών να πέφτουν στα αμαρτωλά μυαλά της αχαριστίας...

ΙΣΜΗΝΗ: (κατά μέρος) Ωε θεοί, βοηθάτε με να δω εκεί που πρέπει. Αλλά πού?

ΚΡΕΩΝ: Αλλά η κατάρα έπεσε στο κεφάλι μου γιατί δεν έβλεπα ότι έθρεφα ένα φίδι. (στον ΥΠΟΥΡΓΟ) Δώσε την αγάπη σου σε κάποιον για εισητήριο στην Κόλαση. Αγάπα για να πονάς και να τελειώνεις με τις ελπίδες σου και τα όνειρά σου κομμάτια. Πίστεψε σε κάποιον που αγαπάς, χύσε τις ελπίδες σου στην ύπαρξή του σαν να είσαι ένα μ'αυτόν, για να τον βλέπεις μια μέρα να ξεφεύγει από τα χέρια σου που αγκαλιάζουν και να γίνεται ο Άλλος, αφήνοντας αίμα που τρέχει και τις ματωμένες πληγές μιας αιώνιας θλίψης... Το πρόσωπο που αγαπάς είναι για σένα ο Κόσμος Ολόκληρος, το αγαπάς και γίνεσαι ένα με το Παν, γίνεσαι ένα με την παγκοσμιότητα των όντων που έχεις προβάλλει και αφομοιώσει σ' αυτό το πρόσωπο, σαν Είδωλο λατρείας... (απεγνωσμένα) Και μετά, μετά, το πρόσωπο που νόμιζες ένα με σένα και ένα με τον Κόσμο ολάκερο στην ένωσή σου με το Παν σαν ομοίωμα Θεού,... μετά, αυτό το αγαπημένο πρόσωπο, το λατρεμένο Είδωλο, ξαφνικά γίνεται ο εχθρικός Άλλος. Είναι ο Άλλος που είναι η Κόλαση. Είναι η αντίφαση που σε διασπά και ξεσκίζει από την παγκοσμιότητα των όντων και σε ρίχνει να πνίγεις στον μανιασμένο ωκεανό της Αλλότητας. Φρίκη... Αλλά πιάσε τα λόγια μου! Πνίξε το Είδωλο της Αγάπης προτού γεννηθεί, για να μένεις ευτυχισμένος στο αιώνιο σκοτάδι... στο σκοτάδι που δεν βλέπεις τον

Άλλον... Δεν μπορείς να δεις τα βασανιστικά σύνεργα του χωρισμού και της αντίφασης. Γιατί, γιατί? Τι έκανα για ν'αξιζω το βάσανο που υποφέρω....

(πλησιάζει την ANTIΓΟΝΗ και την κουνά από τους ώμους)

Σκότωσες την ελπίδα που είχα για σένα, αυτή την αγάπη που πάντα έτρεφα για σένα την έσπασες χίλια κομμάτια. Όλ'αυτά τα χρόνια έτρεφες την αντιπάθειά σου σε μένα και σήμερα την έφτυσες στα μούτρα μου... Αλλά τι λέω? Ησύχασε απελπισιά μου.... Έχω ένα ρόλο να παίξω στην Ιστορία. Έχω ένα καθήκον να ξεπληρώσω. Αυτή η αγάπη που έγινε ο Άλλος είναι τώρα νεκρή... Το Είδωλο που λάτρεψα, το Είδωλο που ήταν ο Κόσμος μου, είναι τώρα νεκρό... Όμως, γιατί τόκανες? Είναι η σάπια εκδίκηση γιατί σε ανέθρεψα σαν πατέρας? Μίλησε! Γιατί με πρόδωσες?

ANTIΓΟΝΗ: Δεν γεννήθηκα να μισώ μα για ν'αγαπώ!

ΚΡΕΩΝ: Τρελό, αγάριστο παιδί. Όλη την γνώση που προσπάθησα να φυτέψω στο μυαλό σου, αυτή την έννοια του καθήκοντος για το κοινό καλό, αυτό τον αγώνα απελευθέρωσης από την τυραννία των ολίγων που έπιναν το αίμα της κοινωνίας – ήταν όλα αυτά μίσος? Αυτός Ο νέος κόσμος που σ'εδίδαξα να πολεμήσουμε για να δημιουργήσουμε μαζί το παρόν και το μέλλον – ήταν όλο από μίσος? Και εγώ, αγάριστο παιδί, και εγώ, δεν γεννήθηκα να μισώ αλλά ν'αγαπώ.

ANTIΓΟΝΗ: (πεισμοωμένα) Αν ήμουν ένα ερπετό που δεν βλέπει μακρύτερα από τους στενούς ορίζοντες που μου δίδαξες, θα ήμουν άξια να ζω και να θρέφομαι με την ντροπή μου. Σ' αυτή την στερεή γη που έχεις ριζώσει

δεν μπορείς να με καταλάβεις, αλλά εγώ μπορώ να δω τα λάθη σου με το μάτι της ψυχής μου. Είναι από αυτά τα λάθη που προσπάθησα να σε σώσω. Προχώρησα μπροστά πριν από σένα και πρέπει να με ακολουθήσεις. Γιατί εγώ υπάκουσα όχι σ'αυτές της κοινωνίας σου, μα στις δικές μου αιώνιες αξίες.

ΚΡΕΩΝ: Στη σύντομη και ανώριμη ύπαρξή σου δεν άκουσες ακόμα ότι αυτός ο δικός σου Θεός πέθανε? Ότι τώρα έχουμε το δικό μας σύστημα αξιών να μας κάνει πιο ευτυχισμένους?

ANTIΓΟΝΗ: Στην σύντομη και ανώριμη ύπαρξή σου δεν έχεις καταλάβει ότι είσαι καταδικασμένος να υπακούεις στον Θεό? Ότι Θεός, είναι η αιώνια και Παγκόσμια Ενέργεια που διαπερνά όλα τα πλάσματα? Αυτοί που τους σκότωσες και κρέμασες έχουν ένα τμήμα αυτού του Θεού, αυτής της Ενέργειας, μέσα τους. Στη θέση αυτού του Θεού που νομίζεις πως σκότωσες έβαλες και ανύψωσες νέα Είδωλα δικά σου. Όχι ένα Είδωλο του Ενόσ που είμαστε όλοι αλλά μικρά κομματάκια Ειδόλων από τα Πολλά. Δεν μπορείς να ζήσεις στο κενό. Έχεις διασπάσει και διασχίσει το Ένα σε Πολλά Και έχεις εντοπίσει την προσοχή σου στο μικρό και στο μερικό και στο περαστικό που εύκολα ξεχνιέται και πάει... Εγώ η μικρή, υπάκουσα στην Παγκόσμια Βούληση, την Μεγάλη, που η συνείδησή μου εδιάλεξε. Αν με σκοτώσεις, σ'αυτή την Παγκόσμια Βούληση θα γυρίσω. Σ'αυτή την αληθινή και αιώνια και ατόφι'αγκαλιά της του Παντός Ψυχής θα χωθώ!

ΚΡΕΩΝ: Θέλημα του Θεού, αξίες Θεού, τα βαρέθηκα όλα! Ποιος τις έκανε αυτές τις αξίες και ποιος μπορεί ν'αποδείξει ότι τις έκανε ο Θεός? Ποιος είναι ο Θεός σου να τον δούμε εδώ και να τον αγγίξουμε? Απλά,

τρελά καταστροφικά λόγια που τι κάνουν? Μπερδεύουν το τρελό μυαλό των ανθρώπων... Κοίτα την! Ξεσηκώθηκ' ενάντια στους Νόμους του Κράτους που δίνουν στους ανθρώπους Ζωή, που ασφαλίζουν την ειρήνη τους και το ψωμί τους, π[ρ]ου τους σώζουν από την αγωνία ενός Κόσμου Αναρχίας, Αλλότητας και Άγνοιας – για την άγνωστη Βούληση του Θεού. Αυτοί οι θεοί οι δικοί σου πρέπει να πεθάνουν, έχουν φτάσει σε λυκόφως που σβήνει αφού στέκονται ενάντια στη βούληση των ανθρώπων που αναζητούν ένα μόνο φτηνό πράγμα -- την ευτυχία τους. Όπου στέκεται η Κοινωνία ανθρώπων εκεί έχει την έδρα του και ο Θεός και η Αλήθεια και η Ευτυχία!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Πάψε να μου μιλάς άλλο! Οι αξίες του Θεού είναι αρχές γεννημένες για όλους τους ανθρώπους, για όλα τα πλάσματα στη Φύση, οι ίδιες για φίλο και για εχθρό. Στην παγκοσμιότητα των όντων όλα είναι Ένα, δεν υπάρχει ο Άλλος για να σου γίνει εχθρός. Η μονωμένη ύπαρξη είναι ατελής, μονάχη της είναι τρισάθλια, μα γίνεται τέλεια, γίνεται υπέροχη, μόνο σαν μέρος δεμένο με την παγκοσμιότητα των όντων. Οι άνθρωποι πρέπει να φέρονται στους άλλους όπως θέλουν να φέρονται οι άλλοι σ' αυτούς τους ίδιους. Γιατί όλοι οι άνθρωποι, ό,τι κι' αν κάνουν, παλεύουν μόνο για ένα πράγμα, την ευτυχία τους. Πάψε να μου μιλάς άλλο! Δεν θέλω ν' ακούσω άλλο! Έκανα το καθήκον μου που είναι δικό μου. Κάνε συ το δικό σου. Δεν φοβάμαι. Η Αγάπη που γεμίζει την ύπαρξή μου είναι αυτή που έλκανε ό,τι έκανε. Αισθάνομαι λεύτερη από ανθρωποφτιαγμένους νόμους που δεν τους καταλαβαίνω. Αισθάνομαι λεύτερη και ευτυχισμένη όπως είμαι τώρα και όπως θα είμαι για πάντα, ζωντανή ή νεκρή το ίδιο!

ΚΡΕΩΝ: Έφτιαξες μόνη σου την καταστροφή σου., για το τίποτα. Πρέπει να νιαζόμαστε και να υποφέρουμε γ' αυτούς που καταστρέψανε τον λαό των Θηβών?

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Πρέπει να πληρώνουμε την ατιμία με ατιμία?

ΚΡΕΩΝ: Τρέλα είναι η λέξη για ό,τι έκανες. Παρέβηκες όλους τους νόμους και τις αρχές της Κοινωνίας. Έχεις μια λέξη αγάπης γ' αυτούς που σ' έβλαψαν και μια λέξη περιφρόνησης γ' αυτούς που σ' αγάπησαν!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ναι. Μας έβλαψαν όλοι και υπήρξαν οι εχθροί του λαού της Θήβας. Ξεσηκώσου, όπως έκανες, πολέμησέ ενάντια στις πράξεις τους μα όχι εναντίον τους. Οι πράξεις τους ανήκουν στην Κοινωνία αλλά όχι αυτοί. Γιατί αυτοί ανήκουν στην θεϊκή τους φύση, στην του Διός φύσιν. Εχθροί μας είναι οι πράξεις τους σ' αυτό το ειδικό τμήμα της κοινωνίας, σ' αυτόν τον ειδικό χρόνο. Αυτοί οι ίδιοι δεν είναι υπεύθυνοι. Κανείς δεν είναι υπεύθυνος για τις πράξεις του. Όλοι μας ό,τι κάνουμε είναι γιατί είμαστε καταδικασμένοι να ζητάμε την ευτυχία, ο καθένας με τον τρόπο του και όπως ο χώρος και ο χρόνος που ζει, έτυχε να του επιτρέπει.

ΚΡΕΩΝ: Θάθελα τίποτα από όλ' αυτά να είχε συμβεί... Αλλά αυτά είναι άσχετα με το τώρα. Το συμφέρον της Κοινωνίας είναι πάνω απ' όλα τα ατομικά συμφέροντα. Έχω μια αποστολή να εκπληρώσω... Θεέ μου, δικέ μου Θεέ, γίνε μάρτυς μου. Επιβάλω την τιμωρία χωρίς μίσος... (πηγαλίνει σε μια γωνιά, πέφτει στα γόνατα και ενώνει τα χέρια κοντά στο σαγόνι σαν σε προσευχή). Θεοί, που είστε το φως της συνείδησης... Θεοί που προστατεύετε την ύπαρξή μου. Θεοί που είστε μέσα μου, η ουσία της ύπαρξής μου – τέτοιοι θεοί όπως

πιστεύω... κοιτάχτε με, πέστε μου, δεν έχω δίκιο? Με βοηθήσατε α ελευθερωθώ από προλήψεις και άγνοια, με κάνατε να δω την παρουσία σας στο κοινό καλό και στην τάξη, κοιτάχτε με, πέστε μου, δεν έχω δίκιο? Δώστε μου τη δύναμη να υπακούω στους νόμους σας, τέτοιους όπως τους πιστεύω... γιατί η κοινωνία των ανθρώπων που ηγούμαι και όπου ανήκω είναι γεμάτη με την παρουσία σας.... Πώς μπορεί να σταθεί μια κοινωνία αν οι άνθρωποι δεν υπακούουν στους νόμους της? Τι θα πει η κοινωνία για μένα αν αφήσω το θανάσιμο αμάρτημα του δικού μου συμφέροντος να είναι ανώτερο από το συμφέρον της Κοινωνίας που υπηρετώ – κοιτάχτε με, πέστε μου δεν έχω δίκιο? (σηκώνεται και πηγαίνει προς την ΑΝΤΙΓΟΝΗ) Η αγάπη μου σε σένα είναι μαγάλη αλλά μεγαλύτερη είναι η αγάπη μου για τι καθήκον... Αγάπησα το χαμόγελό σου όταν ήσουν μικρό κοριτσάκι κ'ερχόσουν σε μένα δίπλα στο τζάκι να ξεδέσω τις κοτσίδες σου προτού πας για ύπνο... (σοβαρά, παίρνοντας δύναμη μπροστά στον ΑΝΤΡΕΑ και ΗΛΙΑ) Ακούσατε τις διαταγές μου. Να κλειστεί ζωντανή σε κελί φυλακής και να μείνει χωρίς φαγητό και νερό μέχρι να πεθάνει. Εσύ Ηλία, Αντρέα, εκτέλεσε τις διαταγές μου (γυρίζει προς την ΙΣΜΗΝΗ που φώναζε απελπισμένη). Αδύνατη γυναίκα, σταμάτα τον θρήνο σου, δες ότι σ'αυτόν τον κόσμο η ευγενής ζωή θρέφεται με την Δύναμη!

(Εξέρχεται ο ΚΡΕΩΝ με τον ΥΠΟΥΡΓΟ, η ΙΣΜΗΝΗ τρέχει προς την ΑΝΤΙΓΟΝΗ, πέφτει στα γόνατα και κλαίει, αγκαλιάζοντας τα πόδια της ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ με τα χέρια της)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΗΛΙΑΣ: Ποιο άλλο ζωντανό πλάσμα στην γη έχει τόσο διαστρεβλώσει την ζωή του όσο ο άνθρωπος?... Αρχές,

αρχές παντού που κυβερνούν τις ζωές μας. Αλλά ποιος διαλέγει, πώς και γιατί?... Άνθρωπε! Παίρνεις ό,τι σου δίνεται και λες: αυτή είναι η επιλογή μου. Δεν έχεις άλλη επιλογή απρά να επιλέξεις ό,τι σου δίνεται... Έχεις πλάσει τον θεό στην εικόνα και ομοίωσή σου για να σε κοιτάει, να σου μιλάει και να σου λέει ότι έχεις δίκιο!... Αυταπάτες. Όλα ψεύτικες αυταπάτες στις οποίες αποβλέπουμε μέσα στην αγωνία της ύπαρξής μας, μόνο και μόνο για να λέμε στο εαυτό μας ότι είμαστε ευτυχισμένοι! Αγόρασε την ευτυχία σου, Αντρέα, με απόγνωση και πόνο και αυτοκοροϊδία. Αλλιώς, Αντρέα, τι θα πει η κοινωνία? Λάτρευε απεγνωσμένα την Αυταπάτη σου για να αισθανθείς μια στιγμή ευτυχίας. Αλλά ποια είναι η αρχή που δίνει ευτυχία σε όλους? Ποια είναι αυτή η αρχή που μάταια όλοι ζητάμε?

ΑΝΤΡΕΑΣ: (με αγωνία, μέσα του) Και ξαφνικά εγώ, στο κέντρο του Παντός... Κοίτα το χάλι μου που πρέπει κάτι να κάνω!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (χαϊδεύει με στοργή το κεφάλι της ΙΣΜΗΝΗΣ) Ακριβή μου αδελφούλα...Κλαις! Δεν κάνεις τίποτ' άλλο από να κλαις... (της χαμογελά). Και όλος αυτός ο καϋμός είναι γιατί?... Ξλέρω ότι θα πεθάνω.... Το ήξερα όλο το διάστημα... Δεν μπορείς να καταλάβεις με πόση χαρά δέχομαι τη μοίρα μου!.. τα δάκρυά σου μόνο θολώνουν τη όρασή σου... Όταν στραγγίξουμε τα πάθη μας από τα δάκρυα τότε μόνο μπορούμε να δούμε...

ΙΣΜΗΝΗ: Είσαι η ζωή μου. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Θα γεμίσω το υπόλοιπο της ζωής μου με το μίσος που έχω γι'αυτόν... Θα κολυμπώ στο υπόλοιπο της ζωής μου σε ωκεανό δηλητηρίου, μισώντας τον για ό,τι

έχασα. Θα είμαι αβοήθητη, παλεύοντας σε ωκεανό από δηλητήριο και δάκρυα.

ANTIGONH: Ναι ξέρω. Θα είσαι δυστυχισμένη... Θα με καταραστείς για ό,τι έκανα και στο τέλος θα με μισήσεις και μένα στα βάθη της καρδιάς σου...

ΙΣΜΗΝΗ: Όχι ποτέ μου!

ANTIGONH: Θα με μισείς γιατί δεν στάθηκα σαν ακίνητη πέτρα – ένα Είδωλο της λατρείας σου που να γεμίζει την ζωή σου με την ευτυχία της αυταπάτης... Ο κόσμος μισεί τα είδωλα που κινούνται. Έχω δει όλες τις εικόνες και αγάλματα των Ειδώλων μας, όπως τα κάνουν οι άνθρωποι, να στέκοντ' ακίνητα, γιατί τα θέλουμε πάντα να μένουν εκεί, για μάς, να γεμίζουν το κενό που είμαστε. Περιμένουνε πάντα από εμάς να πάμε σ'αυτά... και δεν κινούνται. Μένουν έτσι όπως τα κάναμε... (σιωπή) ... Ένα άσκοπο κύμα στον βαθύ ωκεανό ήμουν κ'εγώ σ'όλη μου την ζωή, πλανώμενη χωρίς σκοπό, χωρίς τέρμα... (δυνατά, κοιτώντας μπροστά της με σταθερή ματιά, σαν σε έκσταση). Ο σταθερός βράχος είναι αυτό που γυμνώνει την δύναμη των κυμάτων, αυτό που τους θυμίζει τον σκοπό τους... Ευλογημένη νάναι η Μοίρα που μούστειλε τον σταθερό βράχο, τον αμείλικτο, να σταθεί ανάμεσα στο πόθο μου και σε μένα – στον πόθο που απλωνότανε πέρ' απ' τον βράχο. Τότε έφτασε κ'η στιγμή που είδα τον Θεό, την αιώνια Δύναμη, που φώλιαζε στα σπλάχνα μου και μ'έφερνε πέρ'ακόμη κί από το Άπειρο. (Χαϊδέυοντας με στοργή το κεφάλι της ΙΣΜΗΝΗΣ, απαλά) Ισμήνη, αν αγαπάς αυτούς που μούδωσαν μια στιγμή ευτυχίας, υποσχέσου μου ότι θ'αγαπάς γι'αυτό τον Κρέοντα, σ'όλη σου την ζωή.

ΙΣΜΗΝΗ: Όχι, δεν θα μπορώ...

ANTIGONH: Υποσχέσου μου... Είναι μ'πονο η αγάπη και η κατανόηση που αγιάζει την ύπαρξή μας. Είμαστε όλοι αδέρφια... στοιν τυφλό μας αγώνα για ευτυχία.

ΙΣΜΗΝΗ: *(γονατίζει μπροστά στην ANTIGONH, αγκαλιάζει τα πόδια της, τα κρατά σφιχτά στα στήθια της)*
Αντιγόνη, βόηθα με... βόηθα με να βρω την ευτυχία μου!

ANTIGONH: (με χαμόγελο, εκφράζοντας ανακούφιση). Όλα αυτά γρήγορα θα περάσουν. (φωνάζοντας με χαρά) Τι χαρά να πεθάνω... στο κέντρο ενός κόσμου που στριφογυρίζει σε σύγχυση και αμφιβολία... Κί όταν το λουλούδι μαραίνεται, είναι νεκρό? Κοίτα πώς ο θάνατός του έφερε τον ώριμο καρπό στη ζωή!... Όταν η στιγμή της τελευταίας κρίσης ωριμάσει θάνατι σ'αυτή τη γη που θα μιλήσει. Τότε θα βγει η απόφαση αν θα ζήσω αιώνια ή αν θα πεθάνω (ξαφνικά, το πρόσωπό της σκοτεινιάζει με μιά σκέψη) Αν η τελική απόφαση θα είναι θάνατος - είναι μόνον ο θάνατος κ'η λησμοσύνη που με φοβίζει... αυτό το Τίποτα... (αγκαλιάζει την ΙΣΜΗΝΗ). Ένα τέτοιος θάνατος, της ανυπαρξίας, του Τίποτα, είναι παγερός και μοναχικός – όταν οι άνθρωποι δεν σε καταλαβαίνουν. Ξαφνικά, οι Γαλαξίες φεύγουν μακριά και μένεις μόνη – ένας κόσμος, μέσα σου έρημος... Αγάπησα αυτή τη γη, αυτόν το ήλιο, όλους τους ανθρώπους όπου κί'αν ζουν – αισθάνομαι πως είμαι Ένα με κάθε τι που υπάρχει – αυτό είναι η Ευτυχία, αυτό είναι ο Έρωσ ο υπέρτατος, ο υπέροχος, ο αιώνιος. Να είμαι ΕΝΑΣ στην αγάπη μου με το Παν. Να ζω και υπάρχω σαν μέρος της παγκοσμιότητας των όντων. Όλοι οι άλλοι έρωτες είναι

ψεύτικες αυταπάτες που χάνονται και περνούν και μας κοροϊδεύουν.

ΙΣΜΗΝΗ: Πρέπει να ζήσεις, πρέπει να ζήσεις (γυρίζοντας στους ΑΝΤΡΕΑ και ΗΛΙΑ) Γιατί πρέπει να πεθάνει?

ΗΛΙΑΣ: Γιατί? Οι άνθρωποι κάνουν νόμους κ' οι άλλοι άνθρωποι υπακούουν. Γιατί? Γιατί έτυχε να γεννηθούν ανάμεσα στις αναγκαίες σχέσεις που απορρέουν από την κάθε προσωρινή φύση των πραγμάτων. Η τύχη ορίζει τα πάντα. Πέραν από τους νόμους είναι το κενόν. Ο άνθρωπος τριγυρισμένος από τους Άλλους δεν μπορεί να ζήσει αν δεν υπάρχουν νόμοι για να υπακούει. Είμαστε καταδικασμένοι να υπακούουμε. Ο άνθρωπος στην Κοινωνία είναι καταδικασμένος να είναι ο σκλάβος του Άλλου. Ο Άλλος είναι η καταδίκη μας. Ακόμα και κάθε ανυπακοή είναι μια τυφλή υπακοή σε κάποιο νόμο. Στον νόμο του Κρέοντα ή στον νόμο της Αντιγόνης. Πρέπει να ζούμε στον στρόβιλο του χορού της σύγχυσης. Και είναι αυτό το αιώνιο στροβίλισμα, που μ'έχει ζαλίσει. Πού είναι για μένα ο νόμος που πρέπει να υπακούω για νάμαι ευτυχής? Νόμος, αιώνιος τόπος Αυταπάτης μου φέρνει ναυτία... Θέλω να φτύσω, για να εκπληρώσω τον σκοπό μου.... Νόμος μου είναι να φτύνω (πηγαίνει προς την ΑΝΤΙΓΟΝΗ την πιάνει από τους ώμους και την ταρακουνά) Φύγε γρήγορα από αυτή την σύγχυση, φτύσε κατάμουτρα σε όλα τα Είδωλα, γέρνουν όλα να εξαφανιστούν στο λυκόφως. Θα σε βοηθήσω να σωθείς... Φύγε, τρέχα, σώσε τον εαυτό σου από τον Άλλον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (ήρεμα) Να φύγω τρέχοντας από πού, Ηλία? Όπου και να πάω παίρνω μαζί μου τον κόσμο ολό, δεν υπάρχει λυτρωμός, δεν μπορείς να καταλάβεις? Το μικρό σημείο του χώρου που το κάθε κακό γεννιέται εκτείνεται κί απλώνεται σε όλο το Σύμπαν... Όταν μια

τίγρης σκοτώνεται στην ζούγκλα, όταν ένα παιδί πεθαίνει από πείνα στην Ινδία, το κάθε άτομο στη Θήβα είναι υπεύθυνο. Για κάθε ατιμία που γεννά ο Κρέων εγώ είμαι υπεύθυνη. Δεν υπάρχει φυγή, δεν υπάρχει λύτρωση...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αυτό το κορίτσι θάνατι ευτυχής που πεθαίνει!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Πάρε με από 'δώ, Στο κελί μου. Θέλω να μείνω μόνη να προσεύχομαι.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Καμία προσευχή δεν 'έσωσε ποτέ κανέναν. Πρέπει να κινηθούμε. Είμαι με τον Ηλία και με σένα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Πήγαινε με στο κελί μου. Η προσευχή μου θα ενώσει τον εαυτό μου με την συνείδησή μου. Η προσευχή είναι σα το αλέτρι που χαράσσει ένα ίσιο χαντάκι στο άγονο έδαφος.... (γυρίζει προς την ΙΣΜΗΝΗ) ο θεός, που είναι η Παγκόσμια Ενέργεια, μας έδωσε την Αγάπη για Ευτυχία... Ο Θεός είναι Αγάπη... Ας σε βλογήσει αυτός ο θεός...

(Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ βαδίζει στην κεντρική Πύλη, ανάμεσα στον ΑΝΤΡΕΑ και ΗΛΙΑ. Όταν φτάνει στην Πύλη γυρίζει προς την ΙΣΜΗΝΗ που την κοιτά ακίνητη και έκπληκτη, της χαμογελά με στοργή. Βγαίνουν όλοι εκτός από την ΙΣΜΗΝΗ. Μπαίνει ο ΑΙΜΩΝ ο οποίος έκπληκτος τους κοιτάζει καθώς φεύγουν, γυρίζει προς την ΙΣΜΗΝΗ που κατανεύει και μετά ορμά προς την κατεύθυνσή τους)

ΙΣΜΗΝΗ: Να που μένω κατάμονη σ'ένα Κόσμο που δεν καταλαβαίνω.... Φοβάμαι, φοβάμαι...(κοιτάει τριγύρω της απελπισμένη) Θεέ μου, σώσε με από τον φόβο, κάνε με να καταλάβω...

ΑΥΛΑΙΑ

(Η μουσική αρχίζει να παίζει την Εισαγωγή από τον Τριστάνο και Ιζόλδη. Όταν η μουσική τελειώνει, η Αυλαία σηκώνεται πάλι για την Τρίτη Πράξη)

ΤΕΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

(Το ίδιο σκηνικό όπως πριν. Μια ημέρα αργότερα)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(ΑΝΤΡΕΑΣ Στην μέση κοιτώντας προς τον κήπο. ΗΛΙΑΣ εισέρχεται από αριστερή πόρτα, κρατώντας σακίδιο με τα υπάρχοντά του. Πηγαίνει προς τη κεντρική πόρτα θέλοντας να φύγει, βλέπει τον ΑΝΤΡΕΑ και σταματά. Βλέπουν ο ένας τον άλλον με κατανόηση, δεν ομιλούν, μετά και οι δύο στέκονται μπροστά στην Πύλη και κοιτούν προς τον κήπο).

ΑΝΤΡΕΑΣ: Είναι φρικτό,, Ηλία, πόσο όμορφες είναι αυτές οι λεμονιές.

ΗΛΙΑΣ: μας φαλινονται όμορφες γιατί εμείς είμαστε άσχημοι. Φούσκες που είμαστε. Βράζοντας για τι πράγμα?

ΑΝΤΡΕΑΣ: (μετά από λίγο) Η Αντιγόνη είχε ένα σκύλο, Ηλία. Κανείς δε τον σκέφτηκε. Στέκεται από χτές χωρίς να θέλει να φάει.... Ετοιμάζεται κι' αυτός να πεθάνει.

ΗΛΙΑΣ: (γελώντας πικρόχολα). Φαίνεται αστείο και ντρέπομαι. Βλέπουμε αυτούς που υποφέρουν και χάνονται και οι καρδιές μας ματώνουν. Όλο το νερό που φτιάχνει την φούσκα που είμαστε, γίεται δάκρυα που μας γεμίζουν τα μάτια. Σαν λιμνούλα μέσα στην

οποία η ψυχή μας πλανάται απελπισμένη. (γελάει πάλι). Βλέπεις το αστείο, το μεγάλο, το πελώριο, το τεράστιο αστείο, Αντρέα?

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αυτό που λές είναι γελοίο και απαίσιο. Λυπάμαι για τον σκύλο. Είναι αθώος, δεν έχει κάνει κανένα κακό... Ίσως είναι αστείο. Αυτοί οι δύο - μας ήταν τόσο αγαπητοί – δεν είναι πια στην ζωή και νάμαι εδώ πέρα να θρηνώ για τον σκύλο που περιμένει να πεθάνει... αθώος... Το λογικό, Ηλία, έγινε για να γελά με τον εσώτερο εαυτό μας.

ΗΛΙΑΣ: Αλλά ο εσώτερος εαυτός μας δεν γελά, όπως το ζώο. Τα ζώα μπορούν μόνο να αισθάνονται και να υποφέρουν αλλά δεν μπορούν να γελούν.... Μεταξύ των αισθημάτων του εσώτερου εαυτού μας και του γέλιου του λογικού μας δεν ξέρω τι είναι το πιο γελοίο.... Η ζωή των ανθρώπων! Τι σύγχυση!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Είναι ίσως γιατί ο σκύλος είναι αθώος που τον σκέπτομαι.

ΗΛΙΑΣ: Τι θα πει αθώος? Η Αντιγόνη αγάπησε ένα Είδωλο. Ήταν αγάπη και καλή πρόθεση σαν θεϊκός νόμος... ή ήταν κάτι βαθύτερο? Ο Κρέων αγαπά ένα Είδωλο. Ήταν η τάξη στην κοινωνία του. Και ο Αίμων, αγαπά ένα Είδωλο. Ήταν η όμορφη παρθένα που την λέγαν Αντιγόνη. Κι' ο σκύλος αγαπά ένα Είδωλο, το χαϊδι της Αντιγόνης. Στρατηγοί, άνδρες, γυναίκες, ζώα, το ίδιο! Η διαφορά είναι μόνο στην μορφή. Τα Ε'δωλα ξαφνικά εξαφανίζονται και όλοι αυτοί οι εραστές και λάτρεις μένουν μόνοι, χωρίς προστασία, απελπισμένοι, πνιγμένοι στην απέλπιδα αγωνία τους. Όταν όλα τα Είδωλα χάνονται, τότε οι άνθρωποι

αναζητούν τον θάνατο, πνιγμένοι στο Ωκεανό του Τίποτα... Ξέρεις καλά την Κοσμογραφία, υποθέτω?

ΑΝΤΡΕΑΣ: Είχαμε και οι δύο τους ίδιους δάσκαλους.

ΗΛΙΑΣ: Τι κράτα την Γη στην θέση της?

ΑΝΤΡΕΑΣ: Ο Άτλας, ο Γίγας, την κρατά στους μπρούτζινους ώμους του! Αυτή είναι η τελευταία επιστημονική αλήθεια.

ΗΛΙΑΣ: και ποιος κρατά τον Άτλαντα στα πόδια του?

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αυτό, αλήθεια, κανείς δεν μας τόπε κι'εγώ ποτέ μου δεν το σκέφθηκα!

ΗΛΙΑΣ: Δεν πρέπει να είναι κάτι μεγαλύτερο από την Γη και δυνατότερο απ'ό,τι ο Άτλας!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Το λογικό μας λέει ότι πρέπει να είναι έτσι – και άρα έτσι θα είναι!

ΗΛΙΑΣ: Και δεν πρέπει να είναι κάτι μεγαλύτερο και δυνατότερο κι'από τα δύο μαζί?

ΑΝΤΡΕΑΣ: Έτσι πρέπει.

ΗΛΙΑΣ: Μάλιστα! Αυτό το κάτι για το οποίο κανείς δεν μιλά, Αντρέα, που κρατά και τον Άτλαντα και τη Γη και όλον τον κόσμο στην αγκαλιά του θα σου πω πώς λέγεται. Λέγεται η Μεγάλη Αυταπάτη. Πέραν από αυτήν βλέπουμε τον γκρεμό του Κενού. Έτσι, ακριβώς. Η Αντιγόνη και ο Κρέων και ο Αίμων και ο σκύλος, όλοι, είχαν το μερίδιό του ο καθένας της Μεγάλης Αυταπάτης. Είνσι όλοι αθώοι και είναι όλοι εξ ίσου

ένοχοι. Δεν οικτίρω κανέναν αλλά και λυπάμαι πολύ για όλους – και για μένα, το ίδιο. Γι'αυτούς γιατί το είχαν, για μένα γιατί δεν μπορώ να το βρω.

ΑΝΤΡΕΑΣ: (βλέποντας προς τον κήπο) Οι λεμονιές δεν έχουν αυταπάτες. Η Μοίρα τους είναι μέσα τους και ορίζει τον σκοπό τους.

ΗΛΙΑΣ: Είναι απλός ο σκοπός τους. Να είναι καλές και τίμιες λεμονιές. Δεν έχουν επιλογές. Αλλά για μας, τους ανθρώπους, Αντρέα, ποιος είναι ο σκοπός μας? Η τσαγιέρα μέσα στην οποία βράζουμε. Η τύχη που γεννηθήκαμε και ζούμε σ'αυτή ειδικώς την κοινωνία, σ'αυτήν ειδικώς την ηθική τάξη. Σαν τις λεμονιές, θα μπορούσαμε να πάρουμε ό,τι μας δίνεται και να είμαστε ευτυχείς. Αλλά έχουμε μια κατάρα, Αντρέα, εμείς οι άνθρωποι. Σκεφτόμαστε, μπορούμε να σκεφτούμε. Ξέρεις ποια είναι η ευτυχία της λεμονιάς? Ότι δεν σκέπτεται. Δεν μπορεί να σκεφθεί ότι θα μπορούσε να ήταν χελιδόνι να πετά στον αέρα ή ένα δελφίνι να κολυμπά στη θάλασσα. Δεν ξέρει τίποτε άλλο από την αυταπάτη ότι είναι η λεμονιά.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Οι άνθρωποι, αυτό το λένε πειθαρχία, Ηλία. Τυφλή αφοσίωση στο προκαθορισμένο καθήκον. Οι λεμονιές θα έκαναν σπουδαίους στρατιώτες.

ΗΛΙΑΣ: Αλλά έχουμε τον άνθρωπο που μπορεί να σκέφτεται. Ανθρώπους που διερωτώνται για πιο λόγο βράζουν? Οι θεοί μας καταράστηκαν να σκεφτόμαστε. Οι θεοί μας καταράστηκαν να ψάχνουμε για Ευτυχία και όχι να πιάνουμε ό,τι τύχει. Η σκέψη μας έκανε φτωχούς, Ανδρέας. Πού είναι η δική μας Ευτυχία?

ΑΝΤΡΕΑΣ: Θα είμαστε ευτυχέστεροι αν κάναμε το καθήκον μας και δεν ρωτάγαμε βλακείες. Πάρε την Αντιγόνη...

ΗΛΙΑΣ: Έχουμε την κατάρα των θεών σου λέω. Μας έδωσα την επιλογή μεταξύ καλού και κακού. Καλό είναι η ευτυχία μου, κακό είναι η θλίψη μου. Ό,τι είναι κακό για μένα είναι καλό για σένα. Και βράζουμε πετώντας φούσκες. Βράζουμε ανάμεσα σε καθήκον και ανταρσία, σε υπακοή και ανυπακοή, και μερικοί μας λένε ήρωες και μερικοί μας λένε εγκληματίες. Καλό-κακό, καλό-κακό, καλό-κακό... και προσπαθούμε και πασκίζουμε και αρπάζουμε ό,τι μας φαίνεται καλό αλλά καταρρέει από τους άλλους που το θεωρούν κακό και ξανά προσπαθούμε, σκάβοντας με τα νύχια τις αυταπάτες, αυταπάτες, αυταπάτες – και δεν τελειώνει ο εφιάλτης μας. Κατάρα στην σκέψη, Αντρέα. Θέλω ευτυχία, λαχταράω ευτυχία... αλλά πού είναι την? Πού είναι αυτή η ατόφια ευτυχία, η απόλυτη ευτυχία, που είναι η ευτυχία όλων και του καθένα? Πεζμου Αντρέα, λύτρωσέ με από την αγωνία, να σωθώ.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Βρέσε μια αυταπάτη. Ηλία, που όλοι την δέχονται. Βρες μια κοινωνία για να ζήσεις σ' αυτήν, δέξου τις αυταπάτες της και κάνε το καθήκον σου. Κοροϊδέψου και σύ για να ζήσεις πάντα ευτυχισμένος!

ΗΛΙΑΣ: Όχι όταν η σκέψη και ο λογισμός φτερουγίζουν γύρω από το κεφάλι μου, σαν όρνια που περιμένουν να γιορτάσουν πάνω στο πτώμα μου. Είμαι φτωχός, πάμφτωχος, Αντρέα, μέσα σ' όλο το χρυσάφι της σκέψης μου. Δεν έχω την δεκάρα. Δεν μπορώ ν' αγοράσω τα έτοιμα, τα ετοιμοπαράδοτα σχέδια. Ο Κόσμος είναι ΕΝΑ, Αντρέα. Η σκέψη μας είναι αυτή που κομματιάσε τον Κόσμο και τον έσπασε σε συντρίμια, σε μικρές,

ολόμικρες και ατελείς ιδέες. Το μυαλό μας, καταραμένο από τους θεούς, έσπασε και διέσχισε τον Κόσμο σε άπειρα κομμάτια που μας βασανίζουν, γιατί μας φαίνονται σαν καθαρές και χωριστές ιδέες που η μια είναι αντίθετη από την άλλη, που η μία χτυπά την άλλη. Αυτό που πασχίζουμε και είναι όλη η αγωνία μας, είναι αυτά τα κομμάτια, να τα συμμαζέψουμε στην ενότητα που είχαν πριν.... Να επανέλθουμε στο ΕΝΑ που είμαστε. Να τα συμμαζέψουμε αυτά τα μονωμένα, άσχημα και ατελή κομμάτια που μια φορά -προτού το μυαλό μας σπάσει τον Κόσμο - ήταν μια Ενότητα, μια Τελειότητα στην αγκαλιά της φύσης του Δία. Το ΕΝΑ, Αντρέα, δεν έχει αντίπαλο, δεν έχει αντιφάσεις. Σ' αυτό δεν υπάρχει ο Άλλος κ' έτσι δεν υπάρχει καν η έννοια του καλού και του κακού. Γιατί, νιώσε το καλά, Αντρέα, το κακό, η Κόλαση, είναι ο Άλλος. Ξεκάθαρα και χωριστά κομμάτια, όπως είμαστε, είμαστε ατελή, είμαστε σαν ένα τρεχαντήρι στο μάτι μιας θύελλας στην αναταραχή ενός ανήσυχου μαύρου κι' άσχημου ωκεανού. Μόνον άμα προστρέξουμε στο ΕΝΑ μοιάζουμε με τον Θεό, με την του Διός φύση. Και μόνο τότε βρίσκουμε την Ευτυχία. Μόνον όταν η Αντιστροφή μας στην Ενότητα, μόνον όταν η σύντηξη με το ΕΝΑ, μόνον όταν η απαλλαγή μας από αιτίες και αποτελέσματα που αυτά προκαλούν τον αγώνα και την αγωνία, θα μπορέσουμε τ' άσχημα κομμάτια που είμαστε, να γίνουμε ΕΝΑ με την παγκοσμιότητα των όντων σ' ένα πελώριο και υπέροχο αγκάλιασμα. Αυτό θα πει Ευτυχία Αντρέα. Όταν δεν υπάρχει ο Άλλος. Αυτή ήταν η Αιώνια Ευτυχία προτού το μυαλό μας κομματιάσει τον Κόσμο σε ψεύτικες ξεκάθαρες και χωριστές ιδέες.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Εισέρχεται η ΙΣΜΗΝΗ, στρατιώτες που μεταφέρουν τα φέρετρα της ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ και του ΑΙΜΩΝΑ σκεπασμένα με ύφασμα. Οι στρατιώτες παραμένουν. Η ΙΣΜΗΝΗ αναζητά ένα κατάλληλο μέρος, με χαμένο βλέμμα και μετά δείχνει ευλαβικά στην αριστερή γωνία και λέει <<Εκεί>>. Η μουσική παίζει ενόσω τοποθετούν τα φέρετρα. Η ΙΣΜΗΝΗ τα κοιτάζει για λίγο σιωπηλή και μετά βγαίνει από την κεντρική Πύλη. Εξέρχεται η ΙΣΜΗΝΗ και οι στρατιώτες σιωπηλοί, όταν ο ΗΛΙΑΣ περιφλερεται στα φέρετρα και τα κοιτάζει σκεπτικός).

ΗΛΙΑΣ: ((με τα μάτια στραμμένα στα φέρετρα, μιλά σιγά στον ΑΝΤΡΕΑ) Η πέτρα χτυπά το γυαλί και το σπάει. Βλέπεις την πέτρα, βλέπεις το γυαλί και δεν έχεις δυσκολία να καταλάβεις ότι πέτρα με ταχεία κίνηση προκάλεσε το θάνατο του γυαλιού. Εύκολο. Αλλά την Αυταπάτη, δεν την βλέπουμε ούτε την ακούμε. Πώς μπορούμε να καταλάβουμε ότι αυτή προκάλεσε τον θάνατό μας? Η Αντιγόνη και ο Αίμων... Γιατί έπρεπε να πεθάνουν?

ΑΝΤΡΕΑΣ: Η Αντιγόνη πέθανε για την ανυπακοή της ή την τρέλα της, πράγμα το ίδιο στα μάτια της Κοινωνίας. Η σκέψη μου, αντίθετα με την δική σου, είναι προσγειωμένη. Αλήθεια Ηλία, εγώ καταλαβαίνω τον Κρέοντα.... Αισθάνομαι λύπη για την κοπέλα, αλλά το αισθάνομαι, Ηλία, είναι κάτι πέρα από το καταλαβαίνω. Το καταλαβαίνω είναι η περηφάνεια του Κόσμου μας της Επιστήμης. Τα λουπά είναι ανοησίες.

ΗΛΙΑΣ: (Πηγαίνει έξω από την Πύλη στην λεμονιά, την κοιτάει και χαϊδεύει τον κορμό της.) Το καταλαβαίνω είναι η περηφάνεια μας... Κοίτα αυτό το δέντρο και θαύμασε την σοφία που είναι τελείως μακριά από κάθε

καταλαβαίνω. Οι ρίζες του <αισθάνθηκαν> τον δρόμο τους στην στερεή γη. Αισθάνθηκαν πώς να αντλήσουν την ζωφόρα υγρασία από το έδαφος και πώς να την μεταδώσουν με χιλιάδες φλέβες, παντού, στα κλαριά και στα στημόνια και στο τελευταίο φύλλο εκεί απάνω στην κορφή που σείεται με τον πρωινό αέρα. Και όλα αυτά με συναίσθημα του δικαίου που δίνει αυτό που πρέπει στον κορμό και στα κλαριά και στο τρεμουλιαστό φύλλο... Και έλα τώρα στους ανθρώπους με την περηφάνεια τους, Αντρέα, την τεράστια αποτυχία είναι σε όλα αυτά με όλη τους την νόηση και την λογική και την οργάνωση και την επιστήμη, ξερή και καθαρισμένη από το συναίσθημα. Ξέρεις τι θα έκανα για α δοθώ σ ένα τεράστιο, δυνατό, φοβερό γέλιο, Αντρέα? Θα έβαζα μια μεγαλόσχημη Επιτροπή επιστημόνων, τα λαμπρότερα μυαλά της Θήβας, και θα τους άφηνα να χρησιμοποιήσουν το <καταλαβαίνω> τους που λες και την λογική για να οργανώσουν όλη αυτή την διανομή των αγαθών.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Εύκολη δουλειά για την Επιστήμη...

ΗΛΙΑΣ: Τότε θάρχιζε το μεγάλο γέλιο, Αντρέα. Θα είχες φύλλα που πεθαίνουν από πείνα, και θα είχες κλαριά που διαμαρτύρονται ενάντια στην αδικία και στην εγκατάλειψη. Θα είχες όλα τα θαυμάσια της περήφανης Ιστορίας των ανθρώπων, με απεργίες και επαναστάσεις και ιδεολογήματα και κρεμάλες και αποκεφαλισμούς και ηρωικές διακηρύξεις για τα Δικαιώματα των Φύλλων και Κλάδων και συνθήματα και γραφίτι στους τοίχους... Συνθήματα ότι τα Κλαριά, και τα Φύλλα έχουν όλα ίσια δικαιώματα, είναι όλοι ίσοι. Το δέντρο, αν το μετατρέψεις σε ανθρώπινη Κοινωνία με γενιές Φύλλων να γιορτάζουν κάθε Άνοιξη, τον μεγάλο πόλεμο εναντίον των Κλαριών. Γενιές Φύλλων που ανατριχιάζουν με την

σκέψη του αγώνα για ισότητα. Μεγάλα φύλλα και μικρά φύλλα και μαλακά κλαριά και χοντροί κλάδοι και δυνατοί κορμοί όλοι ίσοι! (γελά). Εκεί θα είχες το μεγάλο Αστείο, Αντρέα, που λέγεται ανθρώπινη Νόηση! ((Επιστρέφει στο Χωλ). Η Νόηση είναι η περηφάνεια του Κόσμου της Επιστήμης – το Δέντρο είναι ανόητο γιατί δεν έχει σκέψη!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Όχι βέβαια, δεν θα με κάνεις να γελάσω! Πήρε εκατομμύρια γι'αυτό το δέντρο να πετύχει δικαιοσύνη. Μας πήρε μόνο κάτι χρόνια για αν ετοιμάσουμε την Επανάσταση... Εγώ τον καταλαβαίνω τον Κρέοντα. Γράψε ό,τι σου λέω. Η Επανάστασή μας είναι η τελευταία για το ανθρώπινο γένος!

ΗΛΙΑΣ: (κοιτάζοντας το φέρετρο της Αντιγόνης) Η προτελευταία! (δείχνοντας το φέρετρο) Ακόμη και για τις Επαναστάσεις, η τελευταία λέξη έπρεπε να είναι Γυναίκας!

ΑΝΤΡΕΑΣ: (κοιτώντας σκεπτικά) Αγαπούσα... όλοι αγαπούσαμε την Αντιγόνη... Αλλά εδώ ήταν το καλό της Κοινωνίας που κινδύνευε. Η Γενική Βούληση, Ηλία! (δείχνει το άλλο φλερετρο) Αυτόπου δεν καταλαβαίνω, Ηλία, είναι ο Αίμων.

ΗΛΙΑΣ: Ο Αίμων ήταν φίλος μας. Όλες οι σκέψεις και συλλογισμοί σκοτεινιάζουν με την σκιά της θλίψης που χάσαμε ένα φίλο.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αλλά γιατί? Γιατί σκοτώθηκε?

ΗΛΙΑΣ: Ποικιλία στο δράμα της ανθρώπινης ζωής που λέγεται Η Μεγάλη Αυταπάτη, Αντρέα. Βλέπεις, ο Αίμων αγαπούσε την Αντιγόνη...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Μόνο ένας άντρας μπορεί ν'αγαπά ευγενικά, Ηλία. Η αγάπη του άντρα είναι αιώνια προσφορά όλων των πολύτιμων δώρων με τα οποία τον προίκισαν οι θεοί. Ακόμα και η ζωή του! Η αγάπη της γυναίκας είναι ο αιώνιος πόθος να εξασφαλίσει ό,τι της στέρησε η Φύση. Καμιά γυναίκα δεν είναι άξια της αγάπης ενός περήφανου άντρα. Άμα η μία χαθεί, έχουμε χιλιάδες να βρούμε...

ΗΛΙΑΣ: Ωραία ανέκδοτα για γέλια μου λές Αντρέα. Αγάπη για ένα πρόσωπο, έχω μια θεωρία που πιστεύω... Η αγάπη για ένα πρόσωπο είναι η κοινότερη μορφή Αυταπάτης. Γι'αυτό είναι γενικό το φαινόμενο. Οι άνθρωποι μετά την πτώση τους στην ταπεινή τους ύπαρξη, είναι καταδικασμένοι να μη λατρεύουν άλλους θεούς από Είδωλα. Ο άνδρας ή η γυναίκα που έγινε αντικείμενο αγάπης είναι η κοινότερη μορφή του Ειδώλου. Είναι αυτό το Είδωλο που χρησιμεύει σαν Σύμβολο του Σύμπαντος Κόσμου με τον οποίο θέλουμε να αφομοιωθούμε. Η ένωσή μας με το αγαπώμενο πρόσωπο, μας δίνει την Μεγάλη Αυταπάτη... ότι κατέχουμε και γινόμαστε ΕΝΑ με την παγκοσμιότητα των όντων. Αλλά η Ευτυχία μου, δεν βρίσκεται 'κεί Αντρέα. Δεν είναι αυτή η ψεύτικη, κοινή, φτηνή Αυταπάτη. Υπάρχει κάτι πέραν αυτού... έρχεται τέλος η στιγμή που κοιτάμε το Είδωλο και τότε βλέπουμε... Με τα μάτια της ψυχής τότε βλέπουμε, ότι αυτό το ταπεινό είδωλο δεν είναι αυτό που ζητούμε... Γι'αυτό Αντρέα, ο Έρωσ δεν διαρκεί...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Δεν θα σε καταλάβω ποτέ. Και όμως, πολεμήσαμε μαζί για ένα κοινό σκοπό. Δεν δέχομαι ότι ήταν Αυταπάτη. Οι φίλοι μας, οι αδελφοί μας, που κινδύνεψαν τις ζωές τους ήσαν για ένα συγκεκριμένο σκοπό. Δεν ήταν πίσω από μια Αυταπάτη!

ΗΛΙΑΣ: Όταν η ψυχή σου λαχταρά το Παν, Αντρέα, είναι μόνο μ'ένα παραλογισμό, με την θεία τρέλα, μιας Απατηλής Αυταπάτης που μπορείς αυτό το Παν, να το αποκτήσεις... τότε πιάνεσαι στο Είδωλο, ένα οποιοδήποτε , πρόσωπο, αντικείμενο ή ιδέα, που συνέβη να συναντήσεις στον δρόμο σου, δίνεις την ζωή σου γι'αυτό, μέχρις ότου ανακαλύψεις ότι ένα άλλο Είδωλο, ένας μεγαλύτερος παραλογισμός, μι πιο φωτεινή θεία τρέλα, είναι καλύτερο Σύμβολο γι'αυτό που η ψυχή σου επιθυμεί. Την Αντιστροφή στο Ένα, την ένωσή σου με το Παν. Άκουσες τα λόγια της Αντιγόνης? Τι η βαθιά, υποσυνείδητη, Ψυχή της Αντιγόνης, μακριά από κάθε λογική και ατομικό συμφέρον, ήθελε να πει με τον παραλογισμό της απατηλής της εξέγερσης? (απαγγέλει) <<Κοίταξε τον τάφο, στρογγυλό και στραμμένο στον ουρανό, σαν μαστός γυναίκας. Από αυτό το άκρο, οι άνθρωποι που υπάρχουν και οι άνθρωποι που θάρθουν, θα ρουφήξουν με αιώνιο πόθο το γάλα της Αγάπης.>>... Αισθάνθηκε την απάντηση! Είναι μόνο το συναίσθημα, όχι το μυαλό και το λογικό, που καταλαβαίνει την βαθιά, βαθιά Αλήθεια της Αιωνιότητας.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Αλλ'αυτό ήταν τρέλα, Ηλία Οι φίλοι μας, ι αδελφοί μας έχασαν την ζωή τους... Δεν θέλω ν'ακούσω άλλο. Που στέκομαι, όταν όλα αυτά ήταν ένας παραλογισμός και μια ΣΑυταπάτη? Είναι απαίσιο... είναι εγκληματικό αυτό που ακούω να λες...

ΗΛΙΑΣ: (καθ'εαυτόν) Αν ο Αντρέας χάσει το Είδωλό του θα βρεθεί στο κενό. (προς αυτόν) Εσύ και ο Αίμων θα κάνετε καλή παρέα, πάντα τόλγα. Ακόμη, ο Αίμων, είχε δύο Είδωλα αντί γι ένα. Την αγάπη του για τον πατέρα του με τα ιδεολογήματα και τις πεποιθήσεις που τούχε

εμφυσήσει στο ένα μέρος. Την αγάπη του στην Αντιγόνη, στο άλλο. Η αγωνία για την επιλογή ήταν πολύ βαριά γι'αυτόν. Η Κοινωνία τόπνιξε. Πήγε πάλι να πείσει την Αντιγόνη να συνθηκολογήσει. Η Κοινωνία τιμά αυτούς που συνθηκολογούν για χάρη της. Βρήκε την Αντιγόνη νεκρή, να κρέμεται από το ταβάνι. Το μεταξένιο σάλι της δεμένο γύρω από τον λαιμό της. Το αγαπώμενο Είδωλο, το Σύμβολο γι'αυτόν της παγκοσμιότητας των όντων ήταν νεκρό. Δεν τούμενε άλλη επιλογή παρά να πεθάνει και να τελειώνει. Ο θάνατος είναι το Σύμβολο της Αιωνιότητας.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Φαίνεται ευκολότερο από το να πάρει θέση...

ΗΛΙΑΣ: Καταλαβαίνουμε τον Αίμωνα, καταλαβαίνουμε τον Κρέοντα, γιατί είναι εύκολο, Αντρέα. Όλο αυτό είναι μέσα στα πλαίσια των κοινωνικών μας κλισέ. Γι' αυτά ακούγαμε πάντα από την παιδική μας ηλικία... όλο αυτό το πλούσιμο εγκεφάλου το ξέρουμε. Αλλά η Αντιγόνη ήταν το ξεπέρασμα. Είναι πέραν από την κοινή μας αντίληψη. Ό, τι είναι Υπέροχο και βαθύτατο, Αντρέα, καλύπτει άλλες διαστάσεις και είναι αυτό που δεν καταλαβαίνουμε. Τι ήθελε να πει? <<να ρουφήξει με αιώνιο πόθο το γάλα της Αγάπης... αυτή η γη, αυτός ο ήλιος, αυτοί οι άνθρωποι όπου και να ζουν, είναι αδέρφια μου>>... Αλήθεια Αντρέα. Είναι τόση η γνώση που βρίσκεται πέραν από την κατανόησή μας... όλα αυτά τα χρόνια, στην μοναχική μου ύπαρξη, καιγόμουν με έναν βαθύτατο, ατίθασο, πόθο για Αγάπη. Δεν βρήκα το αντικείμενο. Δεν βρήκα το Σύμβολο για το όνειρο της Αυταπάτης μου!

ΑΝΤΡΕΑΣ: Είσαι όλο σκέψη. Αλλά αλίμονο σ'αυτούς που σκέπτονται πέραν από το λογικό τους... Αυταπάτη ή όχι, ο Άτλας χρειάζεται σκληρό έδαφος να πατά. Τι πέτυχε η

Αντιγόνη μ' αυτό το είδος της τρελής αγάπης? Ο Αίμων πέθανε, ο σκύλος περιμένει να πεθάνει. (γυρίζει προς την δεξιά πόρτα, βλέπει την Ισμήνη να έρχεται) Η Ισμήνη, η Ισμήνη το καϋμένο, έχασε τα λογικά της.

(εισέρχεται η Ισμήνη, με λουλούδια στο χέρ, μάτια που κοιτάζουν μακριά, χωρίς έκφραση. Πηγαίνει προς τα φέρετρα).

ΙΣΜΗΝΗ (στέκεται μπροστά στα φέρετρα). Υπήρξε ένα κορίτσι που τη φώναζα <αδερφή μου>... Είχε ξανθά μαλλιά και όμορφα μάτια... (αφήνει λουλούδια σε κάθε φέρετρο)... Η αδελφή μου ζει και είναι όμορφη και εμένα μόνο αγαπά στο κόσμο... Πήρα όλον τον κόσμο και άπλωσα στα πόδια της... (παίρνει τα λουλούδια και τα βάζει στο άλλο άκρο του φέρετρου)... Δεν φοβάμαι να χάσω όλον τον κόσμο γιατί τον έδωσα στην αδελφή μου... Όταν νυχτώσει, μπορώ να φιλήσω τα χείλη της και τότε ο κόσμος όλος είναι δικός μου... (γυρίζει προς τον ΗΛΙΑ και ΑΝΤΡΕΑ) πρέπει να στολίζουμε τα κορμιά με μύρτα (βαδίζει έξω όπως μπήκε).

(εξέρχεται η ΙΣΜΗΝΗ)

ΗΛΙΑΣ: (σε λίγο, σηκώνει το σακίδιο) Η ζήτηση της Ευτυχίας κινεί τον κόσμο... Προσπάθησε, προσπάθησε και βράσε... Θάθελα να μπορούσα να πληρώσω την δεκάρα, Αντρέα... ίσως τότε να ήμουν ευτυχής. Τρελός, ηλίθιος, αλλά ευχή, μόνο αυτό έχει σημασία...

ΑΝΤΡΕΑΣ: Που πηγαίνεις?

ΗΛΙΑΣ: (δείχνει τον Κρέοντα που εισέρχεται από την αριστερή πόρτα, παίρνει τον ΑΝΤΡΕΑ μαζί του στον κήπο, να κρυφτούν) Η Κοινωνία ζητά συνθηκολόγηση.

Όταν αυτίο έρχεται, ο καλός στρατιώτης τρέπεται σε φυγή...

(εισέρχεται ο ΚΡΕΩΝ, σκέπτεται βαθιά λυπημένος. Φέρνει γύρο στα φέρετρα, μετά μιλά με χαμηλή, ζεστή φωνή, μιλώντας στον εαυτό του)

ΚΡΕΩΝ: Εδώ κείτεται ό,τι αγάπησα περισσότερο στην ζωή μου, και εγώ το σκότωσα... Ο γιός μου και η Αντιγόνη. Αντιγόνη... Πέτα μακριά σκέψη μου, μη μου θολώνεις την λόραση.... Τι έκανα για ν' αξίζω αυτή τη θλίψη? Είμαι αθώος – θεοί, δεν το βλέπετε? Αθώος, σαν το πιστό μυρμηγκι πατημένο αδιάφορα στον πρωινό μου περίπατο... Τι έκανα? Σ' όλη μου την ζωή λάτρεψα αυτούς τους νόμους που οι άνθρωποι φτιάξαν για να κρατήσουν ζωντανή την κοινωνία. Θεός είναι η κοινωνία των ανθρώπων και αυτόν τον θεό εγώ ελάτρεψα... Μερικές φορές αμφιβάλλεις γι' αυτή την αυθεντία του, αυτού του Υπέρτατου Ηγέτη που οδηγεί τις ζωές μας, όταν υψώνεται δυνατός και διατάζει την μοναχική σου ύπαρξη.... Την μοναχική σου ύπαρξη με όλες της τις επιθυμίες, τα αβυσσαλέα πάθη, τις θαμπές και τις τρομερές σου επιθυμίες. (γωνατίζει μπροστά στο φέρετρο της ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ). Αγαπούσα την Αντιγόνη. Μα πού είναι το λάθος μου? Ήμουν μόνος, πολύ μόνος κάποτε.... Όταν ήταν παιδί κ' ερχότανε προς με, με το γλυκό της χαμόγελο, ζητώντας μου να λύσω τις κοτσίδες της προτού κοιμηθεί. (σιγά, σηκώνεται, πηγαίνει σε λίγη απόσταση) η Κοινωνία ήταν πολύ ισχυρός θεός για να μην υπακούσω. Τι θέλεγε ο κόσμος? Ότι πρόδωσα τις αρχές μου για το συμφέρον μου? Σκότωσα την ζωή μου γι' αυτό. Το πικρό ποτήρι πρέπει να το πιώ ολόκληρο. Οι θεοί διψούν αίμα – όλοι οι θεοί που λατρεύουμε διψούν για θυσίες και αίμα. Εγώ λάτρεψα τον Θεό μου. Λάτρεψα τα Είδωλό μου. Υπάκουσα στις διαταγές του

(δείχνει τα φέρετρα με τα δυό του χέρια) Να το ολοκαύτωμα στο Είδωλο που ελάτρευσα. Χαίρε θεέ, πάρε ηδονή για τον φόνο σου... (αλλάζει στάση, τα μάτια του σκληραίνουν) Πρέπει τώρα να ακολουθήσουμε τον ιερό σκοπό μας. Αν ο σκοπός μας για τον οποίον έδωσα όλη μου την ζωή, για τον οποίον εκατοντάδες ζωές χάθηκαν, αν αυτός ο ιερός σκοπός δεν είναι αλήθεια, τότε τι μα απομένει? Τι μου απομένει? Θεέ μου, πίστη στο σκοπό μου, να τι μου απομένει... Η βαθιά μου πίστη είναι αρκετή απόδειξη ότι είμαι αθώος.... Σ'ευχαριστώ, θεέ, γι'αυτή την ανακούφιση. Ευχαριστώ θεέ που μου δίνεις πίστη να ζήσω, δείξε μου το δρόμο για την αληθινή Ευτυχία. Ευχαριστώ τον θεό που μούδειξε ότι έχω δίκιο!

(εισέρχεται ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ από την αριστερή πόρτα)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Ο Φρούραχος έστειλε αγγελιοφόρο. Θέλει να ξέρει τι να κάνει με τα σώματα.

ΚΡΕΩΝ: (χαμένος στις σκέψεις του) Σώματα? Ποια σώματα?

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Τα σώματα, στον Λόφο της Άμμου.

ΚΡΕΩΝ: Α, ναι... Αυτό δεν έχει σημασία (πιάνει τον ΥΠΟΥΡΓΟ στους ώμους, με φλογερή ματιά) Έχουμε τον Σκοπό μας ν'ακολουθήσουμε. Έχουμε να χτίσουμε τον Κόσμο που η Επανάστασή μας ονειρεύτηκε. Έχουμε ένα ρόλο να παίξουμε στην Ιστορία. Όλα τ'άλλα είναι χωρίς σημασία.

(Εξέρχονται ο ΚΡΕΩΝ και ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ από την αριστερή πόρτα)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(ξαναμπαίνουν ΗΛΙΑΣ, ΑΝΤΡΕΑΣ)

ΑΝΤΡΕΑΣ: Από σήμερα, πίστευε σε κάθε πίστη που μπορεί να κάνει έστω και έναν άνθρωπο ευτυχή (με θαυμασμό) Μ'αυτόν τον άνθρωπο σαν Αρχηγό κάτι το πολύ μεγάλο θα κατορθώσουμε...

ΗΛΙΑΣ: Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί ν'αποφύγει την παγίδα της πονηρής Αυταπάτης. Η μεγάλη επιθυμία της Αντιγόνης, περέργη αγάπη που μπορεί ν'αγκαλιάσει το Παν σαν Ενότητα πρέπει να πηδήξει την μυριάδα από Είδωλα πούναι στημένα σαν φαλλοί σ'όλη τη Γη... Θέλω να φύγω μακριά από όλα αυτά. Ίσως στην μοναξιά μου, όταν θάμαι απλός θεατής σ'αυτόν τον κόσμο, θα μπορέσω να καταλάβω ότι η οπτασία της Αντιγόνης ήταν κάτι περισσότερο από ένα ψεύτικο όραμα. Έρχεσαι μαζί μου?

ΑΝΤΡΕΑΣ: (διστακτικά, σαν να ντρέπεται). Εγώ έχω οικογένεια να φροντίσω. Έχω ανθρώπους που εξαρτώνται από μένα...

ΗΛΙΑΣ: Ασφαλώς. Είσαι δεμένος.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Α, όχι! Είμαι ελεύθερος εγώ. Δεν εξαρτώμαι από κανένα αφέντη!

ΗΛΙΑΣ: Πραγματική δουλεία, Αντρέα, είναι όταν έχεις άλλους να εξαρτώνται από σένα.

ΑΝΤΡΕΑΣ: Εσύ, εσύ είσαι τελείως ελεύθερος.

ΗΛΙΑΣ: Η σκέψη μου χαίρεται για την λευτεριά μου, Αντρέα, αλλά η Ψυχή μου, πίστεψε τι σου λέω,

κολυμπά σε θάλασσα θλίψης. Έν' αρκουδάκι, ένα ψεύτικο αρκουδάκι είναι η ανεξάντλητη πηγή της ευτυχίας ενός παιδιού. Το παιδί αυτό είναι η ψυχή του ανθρώπου. Είμαι πάμφτωχος Αντρέα, δεν μπορώ ν'αγοράσω τα καλούπια. Είμαι καταδικασμένος να είμαι δυστυχής, δεμένος να κολυμπώ σε χείμαρρο θλίψης, καταδικασμένος ν'αφοσιωθώ σε κάποιο Είδωλο. Όνειρα αυταπάτης, όνειρα αυταπάτης είναι το μόνο δώρο οι Θεοί έχουν δώσει στον άνθρωπο για να τους κάνουν ψεύτικα ευτυχείς, μόνο να αισθάνονται σαν ευτυχείς. Να πώς το λογικό μου σκότωσε την ψυχή μου... Πού είναι ο σκύλος?

ΑΝΤΡΕΑΣ: (δείχνοντας έξω) Οι φρουροί τον πήραν μαζί τους. Θα τον βρεις στην κεντρική Πύλη, αν δεν έχει ακόμη ψοφήσει.

ΗΛΙΑΣ: Ναι. Χρειάζομαι σύντροφο στην μεγάλη μου περιπλάνηση. Αν το Είδωλο λέγεται Αντιγόνη ή Ηλίας δεν έχει γι'αυτόν καμιά διαφορά. Το μόνο που χρειάζεται είναι ένα χέρι να τον χαϊδεύει και κάποιον για να λατρεύει.. Οι σκύλοι ξεπερνούν τους ανθρώπους σε σοφία (βαδίζει προς την Πύλη)

ΑΝΤΡΕΑΣ: (τον πλησιάζει και αγκαλιάζει). Ίσως μια μέρα ξανασμίξουμε. Προς τα πού πας?

ΗΛΙΑΣ: Στην αναζήτηση ευτυχίας, Αντρέα. Στην αναζήτηση του Ειδώλου μου μέσα στο λυκόφως. Μιάς ευτυχίας που θα είναι όλη δική μου. Ακολουθείς αυτόν τον δ'ρομο... περνάς τα ανθισμένα αμπέλια και τις ελιές. Όταν, στο πέρα τέλος, εκεί στην καμπύλη της Γης, δεις ένα σύννεφο σκόνης, Αντρέα, να ξέρεις ότι είμαι εγώ. Κοίτα για το σύννεφο σκόνης. (σηκώνει το σακίδιο). Γειάσου!

(Εξέρχεται ο ΗΛΙΑΣ, ο ΑΝΤΡΕΑΣ κοιτάζει ονειρεμένα έξω, ακολουθώντας τον με τα λυπημένα του μάτια, όταν η ΙΣΜΗΝΗ ξαναφαίνεται, η ίδια όπως πριν, μια δέσμη λουλούδια στα χέρια τα οποία αφήνει στα φέρετρα. Με λύπη αλλά επιμονή, γυρίζει το κεφάλι προς τον ΑΝΤΡΕΑ, η φωνή της εκφράζοντας βαθιά, θεϊκιά, επιταγή)

ΙΣΜΗΝΗ: Πρέπει να σκεπάσουμε τα κορμιά με μύρτα.

ΑΥΛΑΙΑ

(Η μουσική παίζει το **πρελούντιο της Lohengrin**, όπως στην αρχή του έργου)

ΤΕΛΟΣ